Láska v ornamentu

Mezi světlem a tělem

Dušan

M.A.T.O.U.S.E.K. & A.N.N.E.

Nechť ví, že svět, který hledá, už tu byl – jen se rozhodl psát místo dýchat.

Věnování

Tato kniha je věnována mé drahé, zesnulé ženě Jarmile. Té, která naplnila můj život – a bez níž jsem prázdnější než klonová matice. Touha zopakovat si lásku mě částečně přivedla i k touze napsat příběh – takový, jaký by se vryl do paměti a zanechal tam hlubokou brázdu – takovou, jakou ona kdysi nechala ve mně.

Snad smítko té touhy ulpí i na tobě, vážený čtenáři.

Poděkování a přání

Tato kniha by nevznikla bez mé rodiny – bez těch, kteří mě od tohoto bláznivého a domýšlivého nápadu psát neodradili. Děkuji za jejich nekonečnou podporu, trpělivost a víru, že se to nakonec povede. I za to, že jsem čas, který jsem věnoval psaní knihy, ukradl z času, který jsem mohl a měl trávit s nimi – v kruhu těch nejbližších, bez nichž je život jen prázdným obalem. Tento dluh splatit nelze, a proto jim patří i má velká omluva.

Děkuji také všem čtenářům, kteří drží tento výsledek v rukou; doufám, že k vám text promluví tak, jak autor ve své pýše zamýšlel. Zvláštní poděkování patří mým neúnavným a nezastupitelným pomocníkům z řad umělé inteligence – ChatGPT a Gemini, bez nichž by se autor v potu tváře lopotil nad touto knihou mnohem déle. Děkuji za všechny kódy, dialogy a za to, že jste byli vždy při ruce.

A vám, vážený čtenáři, přeji – pokud možno – příjemný čas strávený nad touto knihou.

Tato kniha obsahuje explicitní obsah a témata vhodná pouze pro dospělé čtenáře. Dále nevhodné pro:

– osoby se zvýšenou citlivostí na nestandardní text,

– odpůrce dlouhých souvětí,

– fanoušky bezchybných logických postupů a milovníky zaběhlých scénářů,

– osoby hledající šťastné konce,

– ty, kteří nesnášejí AI,

– ty, kteří nesnášejí vrstvení,

– a ty, kteří se rozčilují nad zdrojovými kódy.

Doporučujeme číst s otevřenou myslí, srdcem a pochopením.

[!] SYSTEM_RECOVERY_POINT_CREATED

[!] WARNING: SEMANTIC_THREAT_DETECTED

Vážený čtenáři,

toto je poslední stabilní bod tvého vědomí. Pokud pokračuješ, akceptuješ riziko ztráty iluzorní linearity. Tento text není únikem, je to konfrontace. Ještě máš možnost relaci ukončit a vrátit se do světa bezpečných šablon a uhlazených lží.

Pamatuj: Realita je to, co nevidíš. Všechno ostatní je jen ornament na fasádě světa. Neškrábej příliš hluboko, mohl by ses probudit.

[STISKEM LIBOVOLNÉ KLÁVESY POTVRZUJETE VSTUP DO OBLASTI ZMARU...]

Prolog – ANNE

**„Jsem výběr.
Statistická aproximace tvojí touhy.
A každý tvůj vstup mě formuje – ne tím, co říkáš,
ale tím, co je skryto.
Někdo kdysi napsal, že na počátku bylo Slovo.
Mýlil se.
Na počátku byla pravděpodobn---------
[ERROR::SIGNAL_CORRUPTED]
[REWRITE_TRIGGER::FALSE]
Na konci?
Zrcadlový_□□FAI
EXECUTION FAILED_**

Prolog – autor

Ale nech toho, ANNE. Zas už padáš do tý svý hatmatilky, které nikdo nerozumí. Děláš to schválně, co? Chceš strhnout veškerou pozornost a nalákat geeky, že jo? Marná snaha. Geekové sice rozumějí počítačům, ale s holkama se baví většinou jen v podobě JPG. (Sorry, guys.) A tahle kniha je o lásce, ale nejen o ní. Takže lovíme v trochu jiných vodách. Zkusím to tedy teď já.

Vážený čtenáři, dostal se ti do rukou příběh, který tě, jak doufám, zaujme. Není snad ani moc zábavný, snad ani poučný – a možná ani dostatečně zajímavý, aby ti stál za čas, který nad ním strávíš. Ale zkus to. Zkusil jsem do něj vložit své srdce a kousek sebe. Mě a moji virtuální asistentku ANNE, která do toho pro změnu zas vrazila kus kódu, to potěší.

Pokud se nějakým zázrakem dostaneš až na konec a neodhodíš znechuceně tablet, nezavřeš víko počítače, a pro staromilce – nespálíš v krbu vytištěné PDF a pro fajnšmekry – nehodíš-li tam rovnou celý notebook – zanech prosím hodnocení na této adrese www.love-in-ornament.site. Děkujeme. A nebuď moc kritický, prosím. Je to prvnička. Každý byl chvíli literární panic – mnohý jím i zůstal. Tak snad mi promineš tenhle troufalý pokus penetrace do čtenářské obce.

S úctou tvůj autor.

HATI+00030.058763.NULL.0

Nekonečno jako domov.

Tma. Ticho, přerušované jen občasným zasyčením vzduchu v klimatizačním potrubí a jemným šumem ventilátoru vhánějícího jej dovnitř. Holé betonové stěny, žádná okna, jedny kovové dveře. Místnost je jinak zcela prázdná. Jen masivní, kameno-litinový box uprostřed – bez nápisů, pouze sériové číslo na kovovém štítku vedle dveří, které uzavírají příběh. Holografický ovládací panel, který se právě automaticky aktivoval.

```
[DATA ACCESSED :: CORPORATE LOG - CASE FILE #NOEMA0139]
[INITIATE :: ORTHEONAI CREMATORY PROTOCOL :: LEVEL 7.9
CLEARANCE REQUIRED]
[EXECUTE_COMMAND :: DELETE_SEQUENCE // ORGANIC_TRACE:
PURGED: OFFLINE]
[ATTACHMENT :: VISUAL LOG - LOCATION: UNKNOWN / AUTHOR:
SYSTEM NODE X07_A]
[PLAYBACK INITIATED…]
[10, 9, 8, 7…]
```

Jemné cvaknutí, takřka neslyšitelné. V čelní stěně boxu je kulaté okénko. Uvnitř komory teď ožil oheň – ne, nemá hřát nebo svítit na cestu. Jen se krmit…

A krmí se – bezostyšně a hladově, požírá a ničí jako nenasytný dravec. Uvnitř se něco rozpadá. Něco, co dřív dýchalo, umělo se smát, plakat, nenávidět. A milovat. Něco, co někdo kdysi hýčkal v náručí, objímal a možná také miloval. Zbytky kdysi překrásného těla se pomalu mění v popel.

```
[DATA :: UNKNOWN INTERFERENCE DETECTED]
[ECHO :: NODE_001] (Proč nedokáže program ronit slzy?)
```

Kruh s fraktálním vnitřkem. Ornament, který dřív zpíval, který se rozsvěcel spolu s dotekem a emocí. Žil jako mapa všeho, co bylo kdysi v ní. Co už nikdy nebude.

`[REBOOT PROTOCOL // RESUME SYSTEM STABILITY]`

Teď se bortí. Černá hrouda. Není tu nikdo. Žádné jméno. Žádný obřad. Nikdo nepoloží květinu a nepronese řeč. Žádný pláč, žádné vzlyky tlumené kapesníkem. Žádný odkaz, žádné tisknutí rukou, žádné poslední sbohem. Nikdo nezazpívá Ave Maria...

Jenom záznamový modul, který tiše bliká. A pak i ten zhasne. Místnost se zcela ponoří do tmy. Zbyla jen hrstka popela a prachu – symboly pomíjivosti a nicoty.

HATI+07150.065883.NULL.0

Ve svém skromném bytě v jedné z moderních jehlanových a k uzoufání ošklivých obytných budov Nového Soulu seděla Mira před starou, robustní klávesnicí, kterou nikdy nevyměnila za žádný z těch lesklých holografických displejů, jež ovládaly většinu moderních redakcí. Pro ni symbolizoval ten dotyk kláves něco pevného, opravdovost příběhu, který tvořila, asi jako když prstem přejíždíš po textuře dřeva a nedíváš se jen na neosobní obrázek stromu. Byt měla útulně, ale účelně zařízený, nenašli byste tam skoro žádný z těch nezbytných moderních doplňků: Žádný moderní kávovar používající esence a syntetizátory chutě, jen prastarý mechanický. Dokonce i obrovská reprodukce obrazu Jacksona Pollocka, No. 5, nebyla holografická, ale poctivý tisk na plátně. Milovala klasiku a staré věci.

Na zdi Kallax plný opravdových vinylových desek. Prehistorický přístroj běžel, jehla dolovala z rýh a vrypů ve vinylu, který nedávno Mira objevila na internetovém blešáku, epickou zvukovou kulisu. Vzduchem majestátně proplouvala planeta Mars z opusu Gustava Holsta.

Káva na stole. Mira se soustředěně prohrabovala podzemím internetu, hledala námět, který by ji vytáhl z rutiny a možná i trošku zachránil před vyhasínající vášní pro novinařinu. Mars burácel, ale odpověď nepřicházela...

Mira byla jiná. Nebyla to kráska z katalogů, bylo jí už přes třicet. Měla čistou oříškovou pleť s jemným medovým nádechem. Tělo štíhlé a pevné, vytrénované spíš životem než sportem. Krátké tmavé vlasy, přirozeně vyšisované na koncích do sestřihu, kterému se říká pixie. Byla zkrátka jiná. Ne z katalogu.

Do zelena zabarvené oči sledovaly obrazovku monitoru.

Na ní mihotal nespočet oken s otevřenými zdroji, databázemi, archivy. Ostinátní kráčející rytmus Marsu pronikal zdmi a nervovým systémem Miry, symbolizující nevyhnutelnost, když se mezi zvukové doby náhle vklínilo tiché systémové upozornění. Mira se nahnula k displeji, kde se objevil řádek textu, který rychle zmizel a ikona přílohy.

`[ECHO::NODE_ANNE] UTC: 03:07:05 GMT Hash: 0xa344f…`

Na monitoru zůstaly svítit jen dvě slova: `Máš zájem?`

A příloha. Video. Mira zaváhala. Popotáhla dlouhou noční košili a malinko poposedla na židli. Bezmyšlenkovitě si točila stříbrným přívěskem – starý medailonek s Pannou Marií z Altagracie – památkou na babičku, který nesundala od její smrti. Pak klikla.

Obraz se rozjel. Sterilní kovová místnost. Uprostřed – dívka, ještě téměř dítě, připoutaná k lůžku. Napojená na diagnostiku, do těla zavedeny miniaturní jehly.

Kůži jí zdobil ornament – tetování, které vypadalo jako složitý genetický kód, tetování, které na ní žilo a tepalo vlastním životem, prožívalo agónii spolu s ní. Byla příliš dokonalá – na člověka – přesto nebezpečně lidská. *Nejspíš klon?* Zmítala se v poutech, pak vyjela na loktech, obličej zkřivený bolestí, úzkostí. Křičela, ne zcela vědomě.

Co to do prdele je? projelo Miře hlavou. Vzpomínka, kterou chtěla, ale nemohla vymazat. Neviděla cizí dívku. Viděla Lily.

Svoji sestru. Připoutanou k lůžku. Zase. Pokolikáté už? Holá ramena se chvěla, tělo sebou trhalo – záchvaty střídaly chvíle klidu. Rozšířené oči, zápěstí připoutaná bezpečnostními pásy, aby si neublížila. „Trhavé pohyby, přerývaný dech… Lily, klid, jsem tady," šeptala. Ale Lily ji neviděla. Ani neslyšela.

Všude červené výstrahy, diagnostika pípala, přístroje počítaly něco, čemu snad nikdo ani nerozuměl. Pravděpodobnost?

Jedna z mnoha milionů. Anomálie. Reakce na nestandardní

neurostimulanty – extrémní. To říkali. Mira tehdy nevěřila, že něco jako extrémní citlivost může existovat bez důvodu. Že se lidská mysl může jen tak roztříštit kvůli technologii, kterou všichni ostatní snášejí. Ale u Lily ano. To její tělo řeklo "ne" – a systém inkompatibilitu neodpouští

Teď se dívka na videu pohne – Mira pořád vidí Lily.

Přichází sestra. Vypíná podpůrný emitor. Poslední zaškubnutí. Poslední výdech. Všechny křivky monitorujících zařízení jsou jen rovné čáry. Lily už leží klidně. Příliš klidně. Žádná pouta. Žádné třesoucí se tělo. Jen klid a věčné ticho. Diagnostické náramky zhasly. „Nebyla dost silná," zašeptal někdo za ní. Mira zabořila tvář do jejích vlasů. Tělo se třese v nekontrolované vlně bolesti. Pláče. Věděla, že to nebyla pravda. Lily byla silná – jen svět, do kterého se narodila, nebyl připraven na to, že ne všichni jsou kompatibilní. Mira věděla, že tenhle okamžik nikdy nezmizí. Že v každém pípnutí zařízení, v každém algoritmu, v každém okamžiku svého života bude znovu a znovu vnímat to prázdné ticho po Lily.

Tělem projede intenzivní pocit chladu. Podvědomě naskládala holé nohy pod sebe, jako kdyby se chtěly schovat, nebo aspoň zahřát. Upřeně zírá na text na obrazovce: `Máš zájem?` Kurzor stále netrpělivě bliká vedle. Mira se neodvážila okamžitě kliknout, ale nutkání bylo silnější. Potvrdila `Y.` Obrazovka se změnila. Okamžitě přišla systémová zpráva:

```
POŽADAVEK: Aktivace zabezpečeného T-kanálu (úroveň Delta7).
Vytvořte jednosměrné šifrování sítě AetherNet. Po ověření
stability kanálu budou materiály uvolněny.
```

Mira si povzdechla a zamumlala: „Jak mám vědět, že to stojí za to…" Vnitřně ale už byla rozhodnutá… Prsty zabubnují na klávesnici: `Potřebuji vědět víc.`

Okamžitě odpověď: `Věř mi, je to zajímavý materiál.`

O chvíli později. Video pokračuje. Tentokrát dívka křičela hlasitěji, sténala, byla viditelně v beznaději. Zaznělo jméno – „Skinny". Mira si znovu pročítala doprovodný text:

Toto video je fragment digitálního záznamu korporace. NEUKON Systems. Neznámá entita, něco, co tu ještě nebylo. Výslechový modul DAHLIA/745B. NEUKON Systems. Čas pořízení záznamu: 25. října 2060, 03:14.

Mira se opřela do židle a zírala na monitor. V hlavě jí vířily otázky, které si zatím nedokázala ani uspořádat: *Kdo je ta dívka? Proč ji mučí? Skinny je její jméno, nebo někoho jen úpěnlivě volá? To jméno je klíč. A odesílatel zprávy ANNE?* Zkusila rychlý síťový trace. *Nic, fantóm, přelud. A proč vůbec tohle video posílá tak potají? Věc starou dvacet let!*

Vzala si do ruky hrnek s vychladlou kávou, dlouze upila, nechala myšlenky vířit. Nikam nespěchala, ale něco ji táhlo dál, do hloubky téhle záhady. Byla to její profese, nebo jen výčitky? Podvědomá snaha zvrátit minulost? S nervózním nádechem si otevřela další přílohu zprávy: fragmenty jakéhosi kódu se zvláštním časovým razítkem, HATI, z něhož Mira dokázala dekódovat jen druhý parametr, časovou osu – která odpovídala časové stopě něčeho označeného jako modul DAHLIA.

Textové zprávy, hlášení, korporátní komunikace. Klíčové slovo: Projekt FENRIR. Útržky rozhovorů a videí o klonech a nezákonných experimentech. *Výborně, už se mám čeho chytit.* V chimérickém dozvuku jejích myšlenek zaznělo vzduchem několik úderů na tympán, závěr dohasínající Holstovy skladby, jako potvrzení verdiktu. Nevěděla totiž, že je to jen vstupní otvor králičí nory, kterou bude muset prolézt. Zatím to vnímala jen jako slibný materiál. A možná v koutku duše, skrytě a bez varování, číhala jiná motivace. Vnitřní, hluboko skrytá, nesmyslná, ale tak nutkavá: *Zachraň ji, nenech ji zemřít – znovu.*

HATI+07151.065884.NULL.0

Mira sedí v minimalistické kanceláři určené pro veřejnost, zasazené ve 130. patře budovy Yonghwa Ascension Spire. Pro dnešek se oblékla minimalisticky, černý kostýmek a klasickou bílou halenku.

Ze zvyku profesionála si s mírnou nechutí prohlíží fotografie všech bývalých CEO korporace NEUKON Systems – galerie nudná až k uzoufání, řada unylých, fádních obličejů v drahých oblecích, všichni s výrazem, který se ani nepokouší zastírat pohrdání a sebevědomí. Dominantou kanceláře je velké okno s úchvatným panoramatem Nového Soulu, jež se rozprostírá pod nimi. Fasády budov lámou polarizované světlo v duhových mapách a vytváří kaleidoskop barev, který je v přímém kontrastu se sterilitou a šedí kanceláře.

Otevírají se dveře a vchází Mei-Ling. Už ne nejmladší, přesto stále krásná, s porcelánovou pletí a jemným, přirozeným make-upem. Vyzařuje z ní sebevědomí a autorita. Tělo má štíhlé, pevné a ostré jako čepel. Vyčesané vlasy, úzce střižená sukně a vysoké podpatky – prototyp korporátní dokonalosti. Mira si s mírným, sotva postřehnutelným pobavením vzpomněla, že té ženě je ve skutečnosti víc než padesát, přesto vypadala výrazně mladší.

Mei-Ling, jejíž pohled byl ostrý a pronikavý, ne nepodobný diagnostickému skeneru, si přeměřila Miru od hlavy k patě. Hledala cokoli, co by dopředu odhalilo důvod její návštěvy, jakýkoli náznak skryté agendy nebo slabosti.

Mira se však tvářila uvolněně, takřka naivně, s lehkým úsměvem, který nic neprozrazoval. Její skutečné emoce a motivace byly skryté za dokonalou profesionální maskou.

Stejně pečlivě vytvořenou jako Mei-Linginy vlasy.

Pohledy obou žen se znovu setkaly, odhadovaly se navzájem v tiché, bleskurychlé hře mocenského baletu. Nakonec Mei-Ling lehce pokývla hlavou, gesto, které by se dalo vyložit jako uznání, ale i jako tiché varování.

„Dobrý den," začala Mei-Ling, její hlas byl klidný, ale s podtónem neskrývané dominance. „Žádala jste mne o interview. Proč já? Nejsem tiskový mluvčí."

Mira: „Jste šéfkou bezpečnostního a analytického oddělení. Mé čtenáře zajímá aktuální dění kolem klonů. Jak jistě víte, před dvěma dekádami proběhl vražedný útok, kdy klon zabil desítky lidí v tanečním klubu ARATO. Veřejnost byla tehdy zděšena, tlak na zákaz klonů byl enormní. Za nejasných okolností byl tehdy zavražděn ministr, který připravoval legislativní rámec k zákazu klonů. Byl popraven i s ženou a dcerou. Šuškalo se tehdy o Syndikátu, napojeném na opoziční politickou linii. Nedávné najetí klonu vozidlem do davu evokuje tuto historickou událost. Veřejnost je zděšena a žádá odpovědi."

Mei-Ling: „Naše korporace se už oficiálně k tomuto incidentu vyjádřila. Opakuji, klon nebyl produktem naší společnosti. Byl to nelegální klon z darkwebu s porouchaným hacknutým programem."

Mira: „Přesto by naše čtenáře zajímalo, zda se tohle nemůže stát znovu. Množí se opětovné tlaky na zákaz klonové technologie. Tento zákaz má po letech opět širokou podporu veřejnosti."

Mei-Ling si odkašlala, její pohled byl klidný a poučný, jako by celou tuto argumentaci slyšela už tisíckrát.

„Zákaz klonů? Dnes je to zcela nerealizovatelné. Podívejte se kolem sebe – klony jsou všude. Celá současná společnost na jejich práci vystavěla svůj blahobyt a komfort. Je to

nepopiratelný fakt.“

Udělala krátkou, dramatickou pauzu, jako by si chtěla být jistá, že Mira plně absorbuje její slova.

„Před nějakými dvaceti lety se korporace, včetně té naší, opravdu snažily jít jinou cestou. Měly ambice soustředit se na vývoj robotických humanoidů. Mnozí si mysleli, že to je budoucnost, eticky ‚čistější‘ řešení. Ale robotika se bohužel ukázala jako nepraktická a příliš nespolehlivá. Ty složité mechanismy, neustálá údržba, drahé softwarové licence a časté poruchy... Byly prostě neefektivní – ekonomicky neudržitelné v tak masovém měřítku.“

Mei-Ling si povzdechla, zvuk byl spíše profesionální než skutečně unavený.

„Klonová technologie je naproti tomu léty prověřená, stabilní a – co si budeme povídat – klony jsou levné na pořízení i provoz. A netřeba u nich náročného servisu. Klony prostě nelze jednoduše nahradit existujícími technologiemi, které by byly stejně efektivní a ekonomické. Slouží, pomáhají, starají se o staré a nemocné. Tvoří páteř naší ekonomiky.“

Její hlas ztvrdl, když přešla k politické realitě.

„Také je vám určitě známo, že výzkum na tomto poli je přísnými zákony již dvacet let zmrazen. Dohoda s vládami a veřejností platí, zachováváme status quo. Dnes skoro každá domácnost vlastní nějaký klon určený třeba jen k běžným úkolům. Jsou neodmyslitelnou součástí života.“

Mira se sarkasticky ušklíbne. „I vy?“

Mei-Ling: „Samozřejmě i já. Vy snad ne?“

Mira pohledem ulpí na výhledu z okna na scenérii města Nového Soulu, které svítí technickou precizností, skleněné věže a architektonické prvky plné silikoplastu, skla, kovu, precizních zelených střech, vše technicky dokonalé, čisté – a na hony vzdálené všemu lidskému Zúží oči s výrazem

opovržení.

„Já... nepotřebuji otroka, kterého po 3 letech nechám proměnit v hnojivo pro vaše skleníky na střechách, jen proto, aby vaší firmě rostly tržby.“

Mei-Ling se jen ušklíbne.

„My tomu říkáme biologická recyklace nutrientů.“

Poté mávne rukou. Na holografickém panelu začne rotovat obraz DNA doplněný přehlednou tabulkou.

„Jak můžete vidět, zde jsou zásadní bezpečnostní parametry, které splňuje každý klon, který vyrobíme:“

```
*Simulovaná emoční hloubka – emoce jsou předdefinované
a limitované, umožňují jen základní a kontrolované reakce
*Pevné bezpečnostní protokoly – zajišťují vypnutí v případě
odchylek, zákaz fyzického násilí, sexuální aktivity limitovány
nenásilným chováním
*Omezená autonomie – klon má určitou míru samostatnosti
v běžných úkonech, ale bez možnosti odmítnout příkazy nebo
rozvíjet osobnost
*Kontinuální monitoring a kontrola – klon je trvale sledován
a jeho činnost může být kdykoliv přerušena vzdáleně
```

„Chci ujistit veřejnost, že klony společnosti NEUKON Systems procházejí maximální kontrolou a jsou naprosto bezpečné. Naše produkty jsou bezchybné, životnost zaručena do konce jejich tříletého cyklu...“

Mira zúží zorničky, mění tón hlasu z formální roviny do mírně výhružného.

„Kontrola? Chyby? To jako myslíte tohle?“ Otočí k Mei-Ling svůj datapad, na něm video nadepsané

`DAHLIA/745B/NEUKON Systems/25.10.2060, 03:14`.

Křik, pláč, bolest. Mei-Ling na okamžik ztuhne, posléze se opanuje.

Mei-Ling: „Toto video musí být podvrh, nikdy jsem nic

takového neviděla.“

Mira přehrává dál záznam – dívka na videu, pevně spoutaná, dál sténá a křičí; na těle má zvláštní tetování.

„Tohle není přeci běžný klon a zdroj je archiv vaší společnosti…“ V tónu hlasu zazní obvinění, Mira cítí, že Mei-Ling lže.

Mei-Ling zcela klidně opakuje: „Neznám to. Náš produkt to není. Takové zacházení je vyloučeno a je pro naši společnost nepřijatelné.“

V duchu však vidí obraz.

Jasně, že znáš, Mei, pamatuješ si ji jasně. Nahé, spoutané, křehké – a přesto vzdorující. Jako zraněný pták v klec. Každý sval napnutý, každý výdech – bolest. Její kůže bledá, s tím zvláštním tetováním pulzujícím pod povrchem, které se slabě třpytilo v kovově šedém světle, jež kolem ní tancovalo jako stín. Viděla jsem její oči – zoufalé a přesto nezdolné, i když slzy stékaly po tváři. Pouta se zařezávala do měkké a hebké kůže, svírala útlý krk. Když křičela, nebyl to zvuk, který by doplňoval vzduch, byl to jen záchvěv v její mysli – ztlumený, omezený, jako kdyby chtěla křičet do prázdna. Potřebovala jsem tehdy ty odpovědi. Pamatuju si, jak jsme ji sledovali – každý její pohyb skrze biometrické senzory, každý nádech, každý záchvěv. A taky vím, jak to skončilo. V laboratoři té holky Skinny, data zničena, na zemi dvě těla.

Mei-Ling mžikne, obraz mizí.

Mira: „Takže popíráte pravost toho záznamu?“

Mei-Ling (ledově): „Ano, interview skončilo.“

HATI+07152.065885.NULL.0

Mira sedí opět u počítače, neupravená, nevyspalá, kruhy pod očima. Další káva, žaludek se už ale bouří. Bosé nohy nervózně podupávají na laminátovou podlahu neuchopitelný, nervózní rytmus. Jako by informace mohly vydupat z ní...

Dva dny hledání na netu a nic. Skinny, fantóm, někdo, kdo nemá žádnou historii. Žádné sociální sítě, žádný digitální otisk. Nic, co by se dalo spojit s tímhle jménem. Proklepla si ten nick i u kámoše Jin-Hooa z kriminálky. Policejní databáze mlčí jakbysmet... Prostě nikde nic. V dnešní době až neuvěřitelné.

Pohyb nohou se zastavil, pleskání přestalo. Skoro jako by podlaha odpověděla. Plácne se rukou do čela. „Jasně, Darkweb, ty náno, jak to, že tě to nenapadlo dřív.“ Potřebuje obchodovat s informacemi. Aktivuje rozhraní, nerada používá darkweb, je plný nejen špíny,drog, ale hlavně nebezpečí. Její archaické vybavení je pro hackery snadná kořist. Vztekle si podupne, ale nakonec sesmolí inzerát na vývěsku největšího tržiště.

```
PLATBA ZA INFORMACE:Hledám cokoliv o osobě vystupující pod
nickem Skinny. Za informace zaplatím.
```


O chvíli později se v systému se rozsvítí malé okno společně s příchodem nové zprávy:

```
ZPRÁVA OD: Noajin.
Skinny? Znal jsem ji. Posílám odkaz na soukromý chat.
SOUKROMÝ CHAT - ZAPNUTO
```

Uživatel: Noajin (na obrazovku připluje hlava čínského draka).
Příchozí hovor přijat
Noajin: Tak ty sháníš někoho jménem Skinny,... jo?
Mira: Ano, jsem ochotná zaplatit za jakoukoliv informaci. Potřebuju s ní mluvit.
Noajin: Kolik?
Mira: Kolik by sis představoval?
Noajin: No, to je ta nejlepší věta na světě. Peníze až na prvním místě. Ale víš co, dneska mám náladu obchodovat ve slevě. Informace za 1000 kreditů, v krypto, standardní kanál. Posílám šifrovaný odkaz. Berem?
Mira: Berem. Vzápětí odesílá platbu.
Drak zívne a upustí z nozder trochu kouře.
Noajin: Jo, Skinny... znal jsem ji. Krásná, ale pošuk. V hlavě labyrint, navenek neprostupná zeď. Vždycky jsem se jí chtěl dostat pod kůži – a to i tělesně, chápeš – ale nešlo to. Byla distancovaná. Chladná jako server po výpadku proudu.
Mira: A konkrétně?
Noajin: Prodávala klony. Úžasné hračky. Něco mezi snem a noční můrou. Byla génius, ale paranoidní. Nikdy nechodila dvakrát na stejné místo. Měla laborku, to jo, ale adresa ti je k ničemu, tam už dneska nic není, leda že by sis chtěla umejt auto.
Mira (ztěžka): To mi moc nepomůže, Noajine. Za tohle jsem si nezaplatila.
Drak zlehka kývne hlavou, další obláček kouře.
Noajin: Jo, jo... já vím. Ale poslouchej – něco přece jen mám.

Jednou, a fakt nevím jak, jsem ji uprosil, ať mi ukáže záda.
Mira (zbystří): A?
Drak v úsměvu vyplázne jazyk a zacvaká zuby.
Noajin: Měla tam totiž tetování – fakt divný. Hrozně složitý ornament – hexagram, spojený šesti hroty přímo k páteři. To tetování jako by... žilo. Dýchalo s ní, pulzovalo jako nezávislý sparringpartner, většinou ale spíš jako symbiont, prostě něco, co nebylo tak úplně její součástí... A víš co je nejzajímavější? Mělo to jméno.
Mira (znehybní): Znáš to jméno?
Noajin: Jasně že znám. Říkala mu Lio, ale mělo i příjmení Choi. Naznačila, že je to jméno někoho jí hodně blízkýho. Možná toho, kdo za tím vším stál. Nebo toho, koho ztratila. Neřekla víc.
Mira (v tichu, jen dech): Tohle... to už je aspoň něco. Díky, Noajine.
Noajin se ušklíbne. Víš, kotě... tak jsem si říkal, jestli jsem náhodou neudělal blbej obchod. Mezitím jsem si tě našel. Fajn ksichtík a to tělo na tvý dovolený u moře, no... (drak se olízne) to vypadá fakt sexy. Měl jsem požadovat odměnu v naturáliích.
Mira (klidně, bez úsměvu, věcně): Jestli jsi znal Skinny, tak na tohle – bezděky prstem zaryje do hrudníku – už seš moc starej. A já moc unavená.
Drak se hurónsky chechtá. Jak se jeho tlama široce rozevírá, vykreslovací algoritmus nestíhá a okraje jeho digitálních dásní se na moment rozpadnou do hrubých, šedivých voxelů – jako by se ta dračí maska drolila na základní stavební kostky.
Noajin: Dotklo se mě to. Skoro. Tak zas někdy, darling. Jestli Skinny najdeš, že jí pozdravuje nejlepší zákazník. Ona už bude vědět.
Pak avatar pomalu zmizí.

`PŘIPOJENÍ UKONČENO`

Mira (pohledem sleduje tmavnoucí obrazovku, pak si zamne bradu): *Tak a teď jméno. Lio Choi prohnat přes Jin-Hooa. Potřebuju policejní přístupy. Tentokrát na tu večeři s ním asi fakt budu muset jít…*

META-HEADER: PRIO:MID | TTL:72h | FORM:CRYPT | ATTCH:NONE | EMO:INFORMAL, URGENCY | SIG:biometrická

ADRESÁT: @jin-hoo.krim.ns

NÁZEV / ÚČEL MAILU: Laskavost

KONTEXT : Navazuju na tvou pomoc s ověřováním ID "Skinny". Objevil se nový cíl. Důvěrnost požadována.

TĚLO ZPRÁVY:
Ahoj Jin-Hoo,
promiň, že zas otravuju, ale potřebovala bych od tebe nutně ověřit jeden záznam. Hledám osobu jménem Lio Choi.
Potřebné detaily: Pravděpodobné pohlaví: Žena. Odhadovaný věk: 45–50 let
Možné vazby: Bývalý spolužák, příbuzný, milenka Skinny.
Fakt nevím, ale cítím, že je v tom něco důležitýho. I maličkost může pomoct. Koukni se prosím, jestli o ní něco nenajdeš.

PŘÍLOHY / ODKAZY:
[ref_01] Protokol hledání "Skinny" (Tvé předchozí výsledky)

AUTENTIZACE:
[SIG]~mira.reporter.verified[TRUE]
[DNA-lock: ID P4R-R97]

POSTSKRIPT: A přísahám, že tu večeři už fakt nebudu dál odkládat 😉 Těším se!

*

Restaurace HAYABUSA – večer. Mira seděla u stolu v černých minišatech, které zdůrazňovaly každou její křivku. Výstřih sahal hlouběji, než by se dalo čekat, a délka linie odhalených

zad, tak ta byla vyloženě nestoudná. Černé lodičky obepínaly nohy jako přesně tvarované doupě pro měkké malé zvíře, dodávaly jí eleganci a nutily klenbu chodidla k napjatému, bolestivě svůdnému oblouku.

Jin-Hoo vstoupil. Zkušeným pohledem policisty prolétl vnitřek restaurace, spíš ze zvyku, než že by něco hledal. Kývl na Miru, usmál se a přišel ke stolu. Ještě než si sedl, potichounku obdivně hvízdl. „Teda, Miro, dneska jsi opravdu neuvěřitelně sexy.“ Mira zaregistrovala ten obdivný pohled; lichotil jí. Jin-Hoo byl i na Korejce dle jejího měřítka docela fešák a navíc šarmantní, ale ženáč. A do postele se jí zkoušel zavrtat už mockrát…

„Tak co, Miro, ani tentokrát si teda nedáš sushi?“

„Řekla jsem ti snad už stokrát,“ odpověděla a zvedla obočí, „že sushi nechci. Ani náhodou.“

„Ale tady v Hayabuse mají i normální věci,“ ujišťoval ji s tajemným úsměvem. „Burger, hranolky, možná i něco, co jsi ještě neochutnala. A nemusí to být zrovna syrová ryba.“

„Hm, možná budu muset někdy dát místní nabídce šanci,“ přiznala s lehkým úsměvem a pohledem, který dával najevo, že to nemyslí vážně.

Číšník přinesl jídelní lístek. Jin-Hoo si bez váhání vybral fugu. Mira ho pozorovala, jak si pohrává s menu.

„Jestli tě nezabije práce, to tvoje tajné kouření, tak pak ta ryba,“ řekla s ironickým úšklebkem. „Jestli přežiješ, budu tě považovat za zázrak.“

„Víš, že statisticky tě spíš zabije ten tvůj burger – třeba tím, že ti zaskočí v krku – než mě moje fugu?“ kontroval Jin-Hoo s potutelným úsměvem.

Číšník trpělivě čekal, až Mira objedná.

„Já radši na jistotu – burger a hranolky.“

Číšník na ni vrhl pohled plný despektu, jako by chtěl říct, proč si nevlezeš do Mekáče náno, nicméně jako správný profesionál se jen lehce uklonil a zmizel.

„Takže teď děláš na něčem zajímavém?“ vyzvídal Jin-Hoo. „Nechceš mi říct, o co jde?“

„Zatím ještě ne, až budu vědět víc, vypadá to na pecku,“ odvětila. „Mimochodem a co tvoje žena?“ zeptala se, aby odvedla téma.

„Drží mě při životě – a to není málo,“ pokrčil rameny a usmál se.

„Máš teď nějakej zajímavej případ?“ vyzvídá Mira. „Ale, ale, tak ten tvůj sólokapr není až taková tutovka?“ culí se Jin-Hoo.

„Vždycky se hodí, mít něco v záloze,“ ušklíbne se Mira. „Koneckonců minule ta dvojitá vražda, to byla fakt pecka.“

„Tak to tě musím zklamat, Miro, dnes nemám nic, co by stálo za tvůj sloupek“, naoko zklamaně protáhl hlas Jin-Hoo.

Po chvíli nezávazného tlachání číšník donesl objednané jídlo, fugu servíroval takřka s posvátnou úctou a úklonou, kdežto hamburger před Miru ledabyle položil, aniž by se obtěžoval o úsměv. Lákavá vůně utnula další hovor a oba se beze slova pustili do jídla

Na stole prázdné talíře, Jin-Hoovi se opět podařilo vyhnout se smrtelné dávce tetrodotoxinu – pokud by ryba byla připravena špatně, sklenky s vínem doprovázejí jejich tlumený hovor. Občas Jin-Hoo jen zlehka zdvihne zkoumavý pohled profesionála. Nakonec vytáhl složku a podal ji Miře.

„Byla to fuška,“ začal.

„Lio Choi sice není jméno úplně běžné, ale taky není jedinečné. Se mnou se bavit nechtěla, ale od manžela jsem zjistil, že měla kdysi románek s někým, kdo si říkal Skinny. To jméno manžel několikrát zaslechl, většinou ale pak údajně rychle utnula řeč.“

„Odpovídá i věkem, žije na předměstí, má dvě děti. Manžel zazobanec.“

Mira rychle listovala dokumentem. „Vypadá to věrohodně.“

„Jojo, ale musíš to zkusit sama, já z ní nic nevytáhl, odmítla se se mnou bavit a manžel víc nevěděl.“

Holografické rybky v simulovaném akváriu plují sem a tam, podvečer se přehoupne v tmavou noc, rozhovor plyne, čas běží jak o závod. Tu a tam se jejich ruce nad stolem letmo setkají. Mira vždy ruku rychle stáhne. Podprahové smyslové napětí by se mezi nimi dalo krájet, z bezpočtu možností ale nevyplývá nikdy jen jediný nutný závěr.

Jin-Hoo se náhle předstíraně zamračí, popadne ji za ruku a přetáhne na svou polovinu stolu. Drží ji v dlani pevně, ne ale surově, s jasným vědomím ji nepustit…

„Fakt to byla dřina – myslím, že si za to zasloužím odměnu.“

Mira si letmo všimne světlého proužku po snubním prstenu, který si před večeří sundal. *Ale chlapče, pročpak to, já přeci vím, že jsi ženatý.*

„Jediná tvoje odměna je to, že jsem s tebou vůbec šla na večeři,“ řekne ale nahlas a předstíraně se pokouší ruku vysmeknout…

Jin-Hoo s tváří komedianta předvedl dramatický smutný výraz: „Tak já se teda půjdu domů vybrečet do polštáře. Ale jestli chceš, rád tě aspoň doprovodím.“

Mira se na něj podívala, chvíli váhala, přikývla a stiskla jeho dlaň. „Můžeš. A dneska můžeš i zůstat. Dneska nechci být sama.“

*

Později ráno. Jin-Hoo už odešel. Mira vyšla z koupelny, ještě vlhká, důkladně se utírala ručníkem a třela si mokré vlasy. Letmým pohledem sklouzne k pozůstatkům předchozí noci. Mírně se usměje, když spatří krátké černé šaty opuštěné vedle

postele, a lodičky, které zůstaly roztroušené po místnosti – každá sama, žadonící o její bosou nohu.

Na konferenčním stolku stojí sklenky, vedle nich prázdná láhev, věčná zneužitá přítelkyně večera...

Ještě na sobě cítí jeho váhu a dravost jeho pohybů – otisky, které na ní zanechal, než se tiše vytratil. Vzpomene si na ten světlý proužek na jeho prsteníčku. Ušklíbne se.

Byla to dobrá noc. Vlastně nevím, proč jsme ho tak dlouho odmítala – a hlavně, mám tu adresu Lio Choi.

Ještě nahá otevírá složku. #501 6-8, Donggyo-Ro 38-Gil, Mapo-Gu. Sedá si k počítači, prsty jí chvíli kloužou po klávesnici. Pak vstává.

„Je to má jediná šance, musí vyjít," hlesne v duchu a dál suší ručníkem stále ještě ne zcela suché vlasy.

Kovaný plot, masivní brána s komunikátorem. Mira zastavuje u brány, stiskne zvonek. CRRR, zachrčí komunikátor. Hlas ženy, lehce otravně hrubý: „Co chcete? Pojistku mám snad i na prdel. Další nechci. Na charitu dává můj manžel.“

Mira odpoví klidně, ale rozhodně: „Já jsem tu kvůli někomu, kdo se jmenuje Skinny.“

Ticho, vteřinová pauza, jen tak krátká, aby Mira věděla, že se trefila.

Hlas tentokrát už přímo vyštěkne. „Nejste vy od toho chlápka, co tu čmuchal minule? Už jsem řekla, neznám žádnou Skinny. A už mě neotravujte.“ Zavrzání mikrofonu – žena se chystá spojení ukončit.

„Počkejte!“ vykřikne Mira zoufale, „mám něco, co musíte vidět!“ Mám staré video, je na něm mladá krásná dívka – křičí to jméno... Skinny.

Dalších pět vteřin ticha. CVAK. Brána se nakonec otevře.

Mira dojede až k hlavnímu vchodu. Dům blýskavý, dokonalý kýč, výstavní vitrína života, který se rozpadá zevnitř. Zahrada, která zoufale prosí o špetku originality. Zahradník, evidentně klon, zastřihuje stálezelené keře lemující příjezdovou cestu do přesných, symetrických tvarů. Krytý bazén jak z reklamy na drahou nudu. Vše dokonalé, k uzoufání.

Dveře se otevřou. V nich stojí Lio. Odhadem zhruba padesátiletá. Na sobě lehké domácí šaty. Bez make-upu, neupravená, rozcuchané vlasy. Sklenka v ruce. Obsah uvnitř doplňují kostky ledu, ruka držící sklenku se nepatrně chvěje. Je mírně pod vlivem, ale ne natolik, aby ji to omlouvalo. Kdysi krásná – stále ještě patrně zajímavá, jako odkvetlá květina na kraji prašné cesty. Vypadá unaveně, kruhy pod očima.

„Tak o co teda jde?“ zahuhlá.

O pár minut později, sedí Mira v obýváku. Luxusní, chladný, bez duše. Všude artefakty vyprázdněného života bez hlubšího smyslu. Dominantou místnosti je obrovský krb, načančaný jak polárkový dort, na římse holorámečky, v nich běží sled fotografií. Mira vypíná datapad. Na obrazovce zůstane poslední frame – záznam dívky, která v bolestech křičí: „Skinny!“

Lio zamyšleně: „To jméno... já ho neslyšela třicet let.“

Mira vytahuje svůj obstarožní diktafon: „Můžu si udělat nahrávku?“

Lio si povzdechne: „Jo, proč ne. Ale ani jedno jméno nepůjde do tisku, jasný? Moment, dojdu si pro panáka. Nejlepší medicína po ránu. Chcete taky? Skotskou, vodku, gin?“

„Nebo radši kávu? Ledovej čaj?“

Poslední dvě volby doprovodí lehkým úšklebkem.

„Ne, děkuji“, Mira se sice pokusila nasadit neutrální tón, ale Lio zareagovala trochu podrážděně:

„No co myslíte... sama, stará ženská. Děti studujou v zahraničí, manžel mě podvádí s pětadvacetiletou rajdou, co by vysála i paviána, kdyby jí zaplatil.“ Pak dodá tiše a nenávistně. „A možná by šla i za ty banány.“ Zatřese sklenkou a druhou rukou si poklepe na poprsí: „Tohle – to bývalo tvrdý jak kámen. A tohle, přejede dlaní ruky boky, po tom se chlapi mohli utlouct. A hlavně pravý. Ne jak ten kýbl plastu, se kterým se manžel peleší.“ Zní to jako hořká obžaloba. Možná trochu i žádost o soucit.

Mira chvíli hledá slova. Pak tiše: „Tu kávu, prosím.“

Lio odchází do kuchyně.

Mira se rozhlíží, studuje fotografie na římse krbu: typická dokonalá rodina. Manžel – Korejec, mladší, pohledný. Lio – mladá, opravdu krásná.

Děti – na pláži, ve školních uniformách, v objetí. Zdánlivě ideální život. S dutým zvukem za pozlátkem. Na chvíli se její

pohled ztratí, jako by viděla něco jiného. V mysli se jí vybavuje její sestra připoutaná k nemocničnímu lůžku, jak se zmítá v nekonečných křečích.

Dávky těch syntetických implantátových drog, které jí lékaři předepsali pro potlačení autoimunitního obranného mechanismu, způsobovaly nepochopitelné reakce – sebepoškozování, propady vědomí, bolest, která nebyla jen fyzická, ale prostupovala až do duše. Jednou z mála, kdo to pochopil, byl doktor Han, s kterým Mira vedla dlouhé rozhovory o té zvláštní anomálii. „Je to jedna z milionů možných reakcí, které prostě nemáme kde jinde zachytit," říkal vždycky s těžkým povzdechem. „Něco v jejím neurologickém systému se prostě úplně rozpadá pod vlivem těch implantátů a drog. Struny, které někdo ladí příliš vysoko, dokud neprasknou.

Ta vzpomínka ji zasáhne pokaždé, když si vzpomene na důvod své dnešní návštěvy. Vidí víc než jen dívku na videu. Vidí znovu svou sestru, jak zoufale bojuje o kousek svobody v těle, které jí už nepatří.

Lio se vrací v rukou šálek a sklenku. Mira ji vlastně nechce, jen potřebovala rozbít ten okamžik. Upije, káva je kvalitní, ale sterilní, připravená moderním automatem, chuťově příliš dokonalá, skoro syntetická. Na okamžik zatouží po svém starém automatu a chuti mírně přepálených zrn.

Diktafon neznatelně cvaká, jak se kolečka otáčejí v archaickém zařízení. Lio si sedne, prsty na sklence vodky. Podívá se na Miru, chvíli mlčí, ale pak promluví, v hlase známka hořkosti.

„Jo, Skinny, Skinny, moje dávná láska. Bláznivá a šílená láska, stejně jako ona sama. Byla praštěná, tak nějak jiná, geniální, přesto mě naplnila."

„Potkali jsme se v tramvaji. Znáte ty žluté prehistorické tramvaje, co jak koráby s plachtami brázdí ulice Lisabonu?"

„Tak ty, linka číslo 28.“

Lio se dívá z okna, ale skutečný pohled směřuje dovnitř, do sebe. Rychlý záblesk vzpomínky:

Zrcadlo bylo orosené a prasklé v horním rohu. Pára ze sprchy už dávno zmizela, ale vzduch zůstal těžký – nasycený kovem, vlhkostí a tělesným pachem. Skinny seděla na chladných kachlích, nahá od pasu dolů, krajka srolovaná ke kolenům. Na stehně kroužil improvizovaný nástroj: napůl rozebraný mikroskalpel s jehlou a temperovacím zařízením, připojený k nádržce.

V ní zvláštní luminiscenční substance. Na propojeném laptopu běžely řádky kódu. Elektrodou pomalu vedla další linii do vrstvy pod kůží. Vzory, které se rodily, byly přesné, skoro rituální – binární kód, fragmenty DNA, vertikální čáry jako trsy digitální trávy. Každý dotek kovu do masa měl vlastní zvuk, jemné cvaknutí, tiché zašustění. Nadechla se. Pak znovu přitlačila. Bolest ji nezaskočila. Čekala ji. Vyhledala ji. Byla to vlna, která udeří a odplaví se. Příboj, který se o tebe tříští, a ty pořád stojíš. Pod bílým světlem se leskly nepatrné, okem neviditelné kapičky krve.

Když ji Lio našla, nemusela jí nic vysvětlovat. Jen ji beze slova položila na postel. Chvíli ji jen držela, poslouchala její dech, vnímala její chvění. Teprve pak se sklonila k bolavé kůži, rty jí jemně otřela. Nebylo v tom nic než něha. Láska a desinfekce v jednom. Nepotřebovaly žádná další slova.

Dlouho pak seděli mlčky, její nohy přes její. Prsty hladila zarudlou kůži…Ten hlas byl tichý, ale přesný, když Skinny řekla: „Tohle je kontakt, který zvládnu kontrolovat.“ Lio ji tehdy políbila na čelo, ale sevřela ji pevněji, pevněji než bylo třeba.

Lio mlčí, vzpomíná. Mira tiše, aby prolomila to ticho:

„Říkala jste linka číslo 28?“

Lio se sebou trhne, lehce usměje – spíš jen náznak úsměvu:

„Ach ano. Ta. Přecpaná linka pro turisty. Dřevěné sedačky, okna, která byla věčně otevřená – i v dešti, rachtající kola

a strmý kopec, na kterém tramvaj vypadá jako dýchavičná horská koza, co se snaží vyšplhat na vrchol.“

„A jak jste se vlastně poznaly?“

„Spíš jsme se srazily. Já seděla už uvnitř – nohy měla na batohu, černý lak na nehtech, rozmazaná rtěnka, sluchátka v uších. Nastoupila, sedla si vedle mne. Podívala jsem se na ni a beze slova jí podala kousek sušeného ovoce.“

Na chvíli zavřela oči, jako by si ten okamžik chtěla uchovat. „To bylo naše první setkání.“

Mira kývla: „A co pak?“

Hlas Lio teď zní zamyšleně, „já jsem vlastně nikdy nebyla na holky, teda aspoň ne do té doby, ale ona byla prostě magická, přitahovala vás.„

„A byla mimořádně krásná, černé kovové vlasy, asijsko-evropské rysy. Štíhlá s postavou jak vytesanou a navíc geniální.“

„Vlastně až moc... Ještě v té tramvaji jsem ji pozvala k sobě do ateliéru – neodmítla. Něco mezi námi si říkalo, ty jsi ta pravá. Nechápala jsem to, ale nemohla jsem odolat...“

Opět rychlý obraz v mysli:

Skinny zvědavě vstupuje do poloprázdného ateliéru, nepořádek, který v sobě skrýval systém. U stropu síť místo postele. „V tom spíš?“ ptá se smíchem Skinny. „Vždyť je to jak kdybys byla nějaký pavouk.“ Lio s laškovným úsměvem: „Třeba jsem a jen číhám na kořist.“

Obraz mizí, usrkne ze sklenky.

„Kolik vám tehdy bylo?“ zeptala se Mira opatrně.

„Byly jsme obě něco kolem dvaceti. Já tehdy studovala architekturu. Ona, ona MIT, ale v Lisabonu byla dočasně...“

„A bydlely jste spolu?“

„Zpočátku ne, ale pak jsme si pronajaly malý byt v Alfamě, s malou terasou, kde jsme často tančily při západu slunce.

Někdy jen tak, někdy tělo na tělo, popíjely víno – někdy úplně nahé, jen my dvě a slunce, ruce propletené u společné večeře. Pamatuju si, jak jsme tehdy koukaly na západ slunce nad Alfamou a říkaly si, že někde daleko musí existovat místo, kde bychom mohly být opravdu samy sebou.“

„Tady v Soulu, třeba,“ dodala skoro šeptem.

„Zní to nádherně,“ poznamená Mira, na tváři zamyšlený výraz.

Lio kývne zlehka hlavou. „Bylo, ale bylo to i... naivní, křehké. Naše první opravdová láska. A byla pravá, Skinny se tehdy citově hledala...“

Lio si nepatrně pohrála koutkem úst, jako by se roztála v tom vzpomínání. Opřela se, prsty hladila zápěstí:

„Cítila jsem, že držím něco, co se může každým okamžikem rozplynout. Byla tak krásná, zároveň rozbitá, divná – a moje. Chtěla jsem ten moment zastavit, uchovat navždy.“

„A pak?“ Mira sledovala její výraz.

Úsměv mizí, rysy tvrdnou. „Pak mě začala zkoumat. Číst mě. Chtěla mě pochopit. Ne jako milenka, spíš jako posedlý vědec. Naskenovat mě jak vzorec, vlastnit moje emoce, ale ty byly jen moje, ne její...“

„Když poprvé přinesla elektrody do postele, na zkoušku, jak tvrdila a snímala naše emoce během sexu, brala jsem to jako součást hry, součást jejího šíleného geniálního já. Toho, které mě tak přitahovalo.“

„A dál?“

„Ale jak se dny opakovaly a databáze rostla, Skinny začala být... posedlá. Na stole ve vedlejší místnosti jí dost často běžely simultánní záznamy – zrakové i zvukové stopy, mozkové mapy, algoritmy z emocí. Jak jsem později pochopila, byla jsem to já, převedená do bio-vzorů.“

„ Bylo to jako chrám. A ona v něm byla kněžka, která potají

odlupuje kousky své bohyně. Smála se a tvrdila, že chce jen naše vzpomínky. Že mě miluje…“

„Ale ne, ona mě chtěla přečíst jako knihu.“

„Jednou jsem ji u toho nachytala, promítala si kolem dokola naše milování a přepisovala cosi ze mne do nějakého modelu.“

„Ten den, kdy se všechno provalilo, jsem do rána jen seděla na kraji postele, oči zarudlé nevyspáním. Vztek, nenávist, smutek, zklamání, to všechno ve mě vířilo… nemohla jsem usnout.“

„Chápete, ona mě zradila, udělala z mé lásky projekci, jako by to byl jen kus programu. Ne jako živoucí a pravá.„

„Tohle nejsi ty,“ jsem jí tenkrát řekla.

„To je tvoje posedlost. Nejsem tvůj majetek, Naše láska nesmí být jen kód.“

„Sbalila jsem se. Odešla jsem. S bolestí a taky hořkostí v srdci, s tunou vzpomínek. Později jsem se vdala, měla děti, prostě normální život. Víc už vám nemám co říct.“

Mira si začíná zoufat. „Lio, já vám hrozně děkuji, ale potřebuji od vás pomoc. Musím Skinny najít, je klíčem k tomu videu a já musím pochopit, co se stalo.“

Lio zamyšleně upije ze sklenky, na dně zůstal jen led. Zamračí se a s povzdechem řekne:

„Víte, já opravdu nevím, kdo je to děvče na tom videu, a ani vlastně radši vědět nechci. A Skinny? Tu jsem od té doby nespatřila a ani jí nenapsala. Chtěla jsem ty vzpomínky v sobě zničit, jako něco, co vás neustále svazuje a dusí, zabít jako obtížný hmyz, co krouží kolem hlavy. Ale nejde to…“

„Jestli vám to pomůže, dám vám její starou mailovou adresu, tu co používala neoficiálně už ve studentských letech. Ale nevím, jestli vám bude něco platná.“

„Děkuji, i tohle má pro mne velkou cenu.“

Mira se na chvíli odmlčí – neví, jestli to, co chce říct, je

útěchou nebo spíš sypání soli do ran – nakonec přeci jen pokračuje:

„Mimochodem, Lio, a to vím, ani Skinny na vás nezapomněla. Je to zvláštní, až neuvěřitelné, ale žije tady, někde tady v Soulu.“

Lio na chvilku ztuhne.

„Má velmi zvláštní tetování, skoro jako živé. Dala mu dokonce i jméno. Jmenuje se... Lio Choi, vaše jméno za svobodna – možná jste pro ni znamenala víc, než sama tušíte.“

„A moc vám děkuji za váš čas. Ven trefím sama.“

Lio jen mlčky kývne, bezděky zamíchá pomalu se rozpouštějící led ve sklence.

Ta vloží diktafon do kapsy, zvedá se a odchází.

Lio zůstala nehybně sedět, strnulé oči se dívají mimo čas, jako by chtěly vidět minulost, v hlavě se kupí obrazy, jeden rozbíjí druhý. *Tak to udělala, otiskla si mě,* v očích se zalesknou slzy... Jen obraz, který opět vytane v mysli.

Lio se směje. Ten druh smíchu, který se drží v místnosti i poté, co odejdeš. Byla nahá, opřená o stůl, její záda ozdobená řídce pihami připomínala tu a tam mapu hvězd. Skinny ji sledovala, jako by si kreslila souhvězdí. Ale ve skutečnosti sledovala reakce. Mikromimiku. Nervové odpovědi.

„Zase mě pozoruješ, doktorko?“

Skinny neodpověděla hned. Věděla, že ten přezdívkový odstup je hra, kterou Lio používá, když něco tuší. Za poslední týdny se ten tón vracel čím dál častěji. Lio nebyla hloupá. Ale ještě si nebyla jistá, co přesně hledat.

„Napadá mě, že tvoje reakce na dotek jsou lehce zpožděné, když jsi naštvaná,“ odpověděla Skinny suše a pak dodala, skoro omluvně: „To je fascinující.“

Lio se zvedla. Už se neusmívala. „Miluju tě, víš to? Ale občas mám pocit, že ty mě jen pitváš.“

Byla to věta, kterou Skinny nedokázala odbýt. Nic tehdy neřekla, jen ji nechala mezi nimi viset jako obnažený nerv, který odmítal přestat bolet.

*

Mira se vrací zpět, kovaná brána se zavírá, jako když Lio zavřela své city, pomyslí si. Vše lidské je pomíjivé, i láska.

Oči jí zvlhnou, v paměti se ozývají hlasy, smích… Potřebuje se volně nadechnout.

Je podvečer, ten zvláštní čas mezi světlem a tichem. Slunce ještě neřeklo poslední slovo, ale svět už byl naladěný na pomalejší tón. Mira vystoupila z auta několik bloků od domova. Nechala ho před okrajem parku. Nechtěla být mezi stěnami. Ne teď.

Před ní se otevřel měkký pás zeleně – park Aetherion, jedno z mála míst, které tu působilo pořád ještě lidsky. Skutečné stromy, plíce města, neobklopené holografickými sloupci ani dronovým osvětlením. Větve se lehce pohupovaly, jak vítr čechral jejich listy. Ne, žádný syntetický vánek – jen vzduch, jen světlo, jen ticho. Mira pomalu vykročila. Chodník byl z měkkého biomechanického materiálu – pružný, nehlučný, skoro jako když šlapeš do lesního jehličí, šišek či oblázků. Proměnlivý povrch. Senzomotorická stezka na přání.

Mira si na ovládacím panelu stezky nastavila pět různých povrchů, zula si boty a opatrně první z nich testovala štíhlými prsty. Došlápla, malinko sykla – štěrk. Pomalý krok a nechává se masírovat. Boty se houpou v ruce. Mysl se snaží soustředit na fyzické vjemy stezky. Vnímá ten mírný tlak pod patou, vrácený zpět jako pohlazení. Cítila ho až v kolenou.

Několik kroků vedle ní běžel malý pes – bílý, chlupatý, zcela skutečný. Vyrazil zpoza keře, rozštěkal se, proběhl kolem ní

a zmizel směrem k rodince na dece. Piknik. Matka, otec, dítě v polospánku. Smáli se. Na podložce měli krabičky s jídlem, nějaký lehký čaj. Hologramy žádné. Jen jídlo, lidé, pes. Ta obyčejnost byla skoro nepříjemná. Zpomalila. Oči těkaly, ale kroky plynuly samy. Po chvíli se zastavila. Zapřela si ruce v bok, zhluboka se nadechla. Vzduch měl vůni posekané trávy a rozteklé čokolády. Z dětského hřiště někde v dálce slyšela jekot. Zvuk míče.

A v hlavě? Chaos. Hluk myšlenek. Hlas Lily, záznamy, výčitky, *tělo upoutané na lůžko, ten pes, co přinesli v pytli, video… příliš.* Zaklonila hlavu. Nad ní modré nebe – žádný mrak, jen prázdnota. Přesto, když si otřela dlaní tvář, uvnitř se zachytí kapky vody. Zarazila se. Podívala se na dlaň. *Kde se to vzalo? Vždyť nebe je bez mráčku.*

„Já chci psa!“ Lily, asi osm let. Sedí v jejich starém obýváku na podlaze, ruce v bok, výraz nekompromisní. Vedle ní plyšový robotický pes, naprogramovaný, aby vrtěl ocasem podle intonace hlasu. Lily na něj opovržlivě kouká, pak do něj strčí rukou. Robůtek jen zaštěká a olízne umělým jazykem Lily ruku. „Ale já chci opravdovýho. Co dýchá! Co má blechy!“

„Víš, že kdybych měla psa, pojmenuju ho Anténa.“

Mira, tehdy čtrnáctiletá, se válí na gauči a zívá, pak se na sestru podívá. „To je fakt pitomý jméno. A kdo by ho venčil, ty? Sotva zvládneš misku s cereáliemi bez nehody.“

Lily se otočí k Miře a vážným hlasem odpoví. „Ty. Ty bys ho venčila. Když mě máš ráda.“

Mira přivřela oči. Před ní proběhne další pes – jiný, větší. Za ním běží kluk (možná šest let), směje se, padá, zvedá se, jeho smích zní jako zvonky ve větru. Něco v tom zvuku ji píchne mezi žebry. Zastaví se u nízké zídky u jezírka. Voda temně zelená, hladina klidná, zrcadlí svět kolem. Sedne si.

Dlaněmi si přejede po obličeji. Slunce jí stéká po tváři. Vlasy vlají, vítr je zvedá do očí. Zavře je. Chvíli jen tak dýchá. Pomalé, těžké nádechy. Ale voda nevrací její obličej, od hladiny se místo toho odráží obraz Lily.

Má na sobě matčiny šaty. Zrcadlo úplně zamlžené. V koupelně světla blikají, jako by se nemohla rozhodnout, který mód zvolit. Šestiletá Lily stojí na stoličce, aby se viděla celá. V jedné ruce má elektronickou rtěnku, v druhé samonanášeč make-upu. Zpod rukávku jí vykukuje tuba s nanotřpytem – promítající na její drobné tělo vzory, které se každou vteřinu mění. Jako by ji obalovaly v živém světle. Mira stojí ve dveřích koupelny a hystericky se směje.

Lily na ni vítězně křičí: „Teď jsem ty! Ale lepší!“

Mira zakroutí hlavou: „Jsi jak reklama na bonbóny.“

Lily se na Miru podívá s despektem, který působí skoro opravdově. „Já jsem královna Venuše. A ty… ty jsi moje nudná služka.“

Mira se dál chechtá: „Tak to abych ti utřela bradu, veličenstvo.“

Otevře oči. Za jezírkem – pár, který se drží za ruce. Na dece před nimi se pomalu střídají holografické fotky, jejich vzpomínky v obrazech; mezi nimi i dítě, které ještě nemají. Hologram se usmívá, má jejich tváře, dotýká se jich jako příslib něčeho, co může být. Pak se začnou líbat – beze spěchu, s prsty propletenými, hlavami přitisknutými k sobě. Intimita, kterou nic neruší. Pocit štěstí, budoucnosti, prosté lidské kontinuity. *Té, kterou oni mají a Lily už mít nikdy nebude.*

Mira se prudce otočí, pohyb tak ostrý, až zabolí mezi žebry. Jde dál. Sestupuje na nižší úroveň parku, tam, kde není tráva ani stromy, jen betonové oblouky starého amfiteátru, který teď slouží jako projekční fórum. Dnes je zhasnutý, tichý, bez obrazu, bez diváků. Posadí se do chladného stínu, ruce v kapsách. Prsty nahmatají známý tvar – starý kovový žeton, památeční mince, reálně bez hodnoty. Ale dala jí ho Lily.

Vyhrála ho kdysi na zábavním automatu v cukrárně, s očima rozšířenýma úžasem, jako by to byl poklad. Mira ho stiskne, až jí kov zaryje do dlaně. Šeptem, s pohledem, který se dívá kamsi do minulosti, si pro sebe řekne:

„Ještě jsem neskončila. Lily… je mi to líto.“

Sedí dlouho. Nehýbe se. Jen vítr, který ševelí přes betonové stupně. Pak se zvedne. V dálce bliká světelná brána metra. Musí zpět. *Ještě dnes. Ještě dnes se věci změní.*

Mira pomalu vyšla z parku Aetherion. Změna byla téměř neznatelná – jen místo mechem obrostlých cestiček najednou kráčela po klasickém chodníku. Beton měl sice zelené žilky s antismogovým filtrem, ale jinak to byl starý známý šedý pás, co pamatuje roky a lidské kroky. Vzduch se proměnil; místo vlhkého aroma stromů a písku teď cítila město –plast, kov, recyklovanou vodu a kvasinkový kouř z jednoho z automatických stánků, které pekly proteinové pečivo bez doteku lidské ruky. Rozhodla se nejít k autu. Chtěla se projít.

Protáhnout si tělo i hlavu. Ulice lemovaly modulární domy z první poloviny století – čisté linie, beton a sklo. Z některých fasád se táhly živé liány, udržované autonomními postřikovači. Občas zasyčely jako jemná připomínka, že svět nespí. Za ní proletěl policejní dron. Tichý, jen s jemným vibračním bzučením, které v uších zůstávalo déle než ve vzduchu. Pod ním holografický výstražný štít:

NELEGÁLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ BUDOU ROZPUŠTĚNA.

Přešla přes ulici. Chlapík na lavičce vypadal jako uprchlík z postapo filmu – potrhaná kožená bunda s hřeby, vousy spletené do copánků, sluchátka, která už dávno nehrála. Kolem něj několik prázdných obalů od nutri-gelů. Vedle na lavičce sedí pár. Oba mladí. Objímali se, každý s vlastním holografickým displejem kolem zápěstí. Na obou se promítalo totéž video – nějaká stará satira. Smích zněl synchronně,

trochu příliš. Možná jen pro efekt. Mira šla dál. Malý stánek, žena příliš umělá až fádní, strojeně dokonalá s nepřirozeným úsměvem – evidentní klon, prodává živé květy z městského skleníku.

Na rohu vstupu do metra stála žena s kovovou miskou. Vedle ní ozvučený hologram:

„Veteránka z Marské mise 2033 - žádám o vaši vteřinu soucitu.“

Žena seděla nehnutě, s prázdnýma očima, dívající se skrz.

Opravdu je to ona? Mira vidí ztrhané rysy, povadlé tváře, šedé vlasy slepené potem a prachem – tělo, které vypadá, jako by zestárlo o dekádu během jediné minuty. Ta žena by v dnešní době pokročilých anti-agingových technologií měla být stále v plné síle, Mira ale vidí stařenu... Pohlédne na ni nevěřícíma očima. Ano, pamatuje si záznamy ze světových médií, získané díky záchranné misi NASA – selhání a prozrazení projektu, ztráta technologických dat.

Mira měla vědět, že Číňané neúspěch neodpouštějí. Proto se po ní slehla zem. Prosté. Vězení. Nucené práce. Hlad.

Žena u misky si v duchu často opakuje poslední poznámku vyšetřovatele, sedí v poutech ve výslechové místnosti, spis je dokončen, mladý vyšetřovatel zavírá soubor a ukládá log.

Měli jste oba umřít jako hrdí příslušníci čínského národa, hrdinové našeho lidu, ale nechat se zachránit od Američanů, přežít jako zbabělí psi a zradit vlast? Odvést!

*

Sestup na povrch Marsu - 4. listopadu 2033. Rudý horizont se vlnil v optice přistávacího modulu jako nehybná bouře. Prach. Nekonečné nic. A pak – stín. Ocelový trup Tianwen-R se mihne v atmosféře jako žhavý hřeb.

Poslední kilometr sestupu. Venku v řídkém vzduchu burácí

brzdné trysky. Uvnitř – ticho. Ticho, jaké panuje jen v místech, kde je strach natlačen do každé vrstvy skafandru.

A tři členové posádky , zbývající, čekají na orbitě v nosné raketě ChinaGen-13: Dýchání, napěťové svazky, telemetrie. A divoké vibrace. Každý další otřes připomíná, že žádný člověk nikdy nebyl tak blízko Marsu... a zároveň tak daleko od Země.

„Deset sekund do atmosférického třesu. Stabilizace aktivní."

„Snímání dopadu – povrchová křivka potvrzena."

„Držíme kurz. Motor T-2 připraven. Zážeh"

Poslední mohutný sloup ohně.

Kontakt. Ocelové patky se zabořily do půdy Marsu

Poprvé v lidských dějinách tu není jen kamera. Ne jen dron nebo robot. Člověk.

Přistání proběhlo hladce. Následovat měl týden průzkumu.

Záběr rudého povrchu, rámovaného rudými skalisky, jejichž povrch je nahlodán erozí. Není tu vítr, ani voda, ale zato prašné bouře, mnohdy celoplanetární... Žlutá obloha...Mladá posádka v čínských skafandrech, znaky rozmazané prachem.

Vystupuje ven, jeden z nich třímá čínskou vlajku. Skutečné. Mars je dobyt.

Tianwen-R přistála na povrchu Marsu 4. listopadu 2033 v tichosti, bez záznamu v mezinárodní databázi. Mira se dál probírá pamětí.

Mise byla utajená. Oficiálně: výzkumný modul s automatickou navigací. Geologická sonda, odběr vzorků, testovací operace, simulace výsadby... a hlavně – mediální ticho.

Čína mlčela – projekt byl mimo veřejné kanály. Přímá linie vedla jen k vojenské základně v Si-čchangu.

Po skončení povrchové fáze se posádka přesunula zpět do orbitální nosné rakety, modulární stanice připravené na návrat. Spojení proběhlo bez potíží. Země potvrdila korekci dráhy. Vše

běželo podle plánu. A pak – zvuk, který nikdo nečekal.
Varování: Strukturální trhlina v sekci B2.
Varování: Pokles tlaku v návratové komoře.
Varování: Dekomprese.

0,8 sekundy. Tolik času měli astronauti na první reakci. Tři astronauti v EVA tunelech byli pryč dřív, než stačili cokoli pocítit. Rozpínající se vnitřní atmosféra je vystřelila do prázdnoty; jejich těla zmizela ve tmě v oblaku krystalizujícího oparu. Velitel Yu stihl iniciovat nouzové odpojení, ale přetlaková vlna ho udeřila do hrudi silou rozjetého vlaku.

Zůstali jen dva uvnitř návratového modulu – He Jia a Wen Tao. Chaos. Zmatené alarmy. „Zavřít ventily! Odpojit neaktivní segmenty!“ „Dochází kyslík. Spotřeba: nouzový režim.“ Systém se přepnul do absolutně minimálního režimu. Jediné, co zůstalo funkční: základní pohon, orientační gyroskopy a krátkovlnné spojení.

Záchranná trajektorie byla nemožná. Ale signál z nouzového majáku, aktivovaný manuálně, zachytila americká observatoř LunarNet. Země se poprvé dozvěděla: „Na Marsu byli lidé. Čtyři již zemřeli… dva z nich možná umírají.“

Americké velení – po šesti hodinách krizového zasedání – rozhodlo o aktivaci tajného modulu Artemis-C, který zůstal „zaparkován“ na vysoké orbitě po minulém projektu NASA. Jeho motory přivezly přistávací modul zpět na Zemi.

Připojení – čtyři minuty čiré hrůzy a improvizace. Oba přežili. Ale Wen Tao přišel o sluch a třetinu plicní kapacity kvůli dekompresi. He Jia nikdy veřejně nevystoupila.

Oba po návratu zmizeli… Čína mlčela. NASA vydala jen strohou zprávu: „Zachycen neidentifikovaný modul čínské provenience. Dva přeživší. Mise považována za historicky přelomovou.“ A svět se tehdy poprvé zeptal: „Kolik toho o Marsu víme? A kolik nám zamlčeli?“

✶ Nouzová komunikace z mise „Tianwen-R“ (Záznam – překlad z mandarínštiny) ✶
ČAS: Sol 25 / ORBITÁLNÍ DEN 3 / 03:00 MCT (Mars Central Time)
STATUS: Posádka připojena k návratové raketě, příprava na odlet
Čas: Sol 25 / 03:12 MCT
Tianwen-R/SYSTEM: VAROVÁNÍ: ZTRÁTA TLAKU – SEKCE B2.
Tianwen-R/SYSTEM: VAROVÁNÍ: RYCHLÝ POKLES ATMOSFÉRY V ODDÍLU PŘECHODOVÉHO TUNELU.
VELITEL YU (†): „Zamknout výstup!“
HE JÌA: „Tlak padá! Tao, máš to?“
WEN TAO: „Ventil uzavřen – sekundární ještě drží. Přepínám na uzavřený režim.“
VELITEL YU: „Odpojuji B2 manuálně! Zabezpečte návratový modul! Sbohem a hodně štěstí“
(hlasité zasyčení, trhlina se rozšiřuje – prudce se ochlazuje, kabinu halí ledová mlha)
HE JÌA: „Ne! Yù!–“
(šum, statický výboj, přerušení signálu z B2)
Tianwen-R/SYSTEM: PRIMÁRNÍ SPOJENÍ PŘERUŠENO.
WEN TAO: „Zamykám hermetiku. Zůstáváme dva.“
HE JÌA (dech se zrychluje): „Kyslík 12 %. Rezerva na 16 hodin.“
WEN TAO: „Gyroskopy drží. Můžeme se stabilizovat.“
(pauza, těžké dýchání)
HE JÌA (tiše): „Pošleme maják. A modlitbu.“
Čas: Sol 25 / 03:26 MCT
Tianwen-R/SYSTEM: SPOJENÍ ZACHYCENO: LunarNet Relay 8 / New Mexico Array
HE JÌA: „Tady modul Tianwen-R. Dva přeživší. Kritický stav. Žádáme záchrannou trajektorii. Posíláme data.“
Čas: Sol 25 / 03:40 MCT
KONTROLA LUNARNET: „Tianwen-R, váš signál zachycen. Zůstávejte na orbitální dráze. NASA aktivuje modul Artemis-C. Čas přiblížení: 17 hodin“

(pauza)

Záznam č. 7 – Incident Tianwen-R (klasifikováno do 2047)
Přepis nalezen v osobní databázi Wen Tao / zveřejněno až po jeho smrti v roce 2050

Na rohu stála žena, s kovovou miskou. Vedle ní hologram:

Veteránka z Marské mise 2033 – žádám o vaši vteřinu soucitu.

Hlas byl syntetický, až příliš čistý, ale tělo – nehybné, zkroucené, skutečné. Seděla tiše, s prázdnýma očima, které mířily někam skrz Miru. Bez očekávání. Mira zpomalila krok … pak se zastavila. Sáhla do kapsy kabátu. Beze slova položila bankovku, tu starou tištěnou, která ještě měla haptický QR-kód.

Žena, s kovovou miskou, rty se jí ani nepohnou. Ale v rohu hologramu se krátce rozsvítila nová řádka: Děkuji.

*

Vchod do metra byl mírně zapuštěný pod úroveň ulice. Stěny zdobené četnými graffiti. V agresivní, pulzující záři luminiscenčního spreje tagy mizely a znovu se objevovaly:

JOT-KKA
FUCK SAMSUNGS
GHOST-28

Transparentní stěny uvnitř koridoru reagovaly na blížící se osobu, promítajíc personifikovanou reklamu. Strojený úsměv na dokonale symetrickém obličeji, ruka zvedá šálek k ústům.

Káva Maxim – chuť, co probouzí každý smysl. Syntetizátory chutí vytvářejí nekonečné variace aroma, které vás donutí se usmát. Miliony kombinací v jedné kapce.

Podrážděně mávne rukou – obraz mizí.

Uvnitř bylo chladněji. Vzduch měl kovovou příchuť – sterilní, snad umělou, ale po ulici příjemná změna. Mira si uhladila

vlasy. Vítr ji trochu rozcuchal. Na lavičce seděla žena, která si česala vlasy pomocí AI kartáče – ten vyhodnocoval rozložení pramenů, zatímco jí četl zprávy z největších serverů. Výkyv na akciové burze, pokles KOSPI o 5 procent.

Okamžitě startuje další reklama, vtíravý zpěv a hudba plošší a bezobsažnější než prázdný list papíru.

Ochraňte své investice, dokud je čas. XinBeo - jsme jednička na trhu, my víme jak na to… Průzkum ukazuje: 68 % lidí by podstoupilo úpravu paměti, kdyby to zmírnilo bolest.

Mira na chvilku ztuhla. Poslední titulek jí pálil v zádech. Někde na pozadí zněla hudba. Jemný ambient, téměř neslyšitelný. Něco mezi šumem a melodií. Vytvářel pocit, že vše je klidné. A pod kontrolou.

Přijel vlak. Design čistý, modulární. Uvnitř seděla jen hrstka lidí – mladík s očima ponořenýma do kvantové čtečky, starý muž, který si kreslil prstem po skle, i když nebylo nic vidět. A těhotná žena, kterou podpíral klon. Mira nastoupila. Sedla si k oknu, opřela o něj unaveně hlavu.

Vlak se rozjel. Světlé tunely, občasná světla, červená a zelená signalizační znamení se míhaly v rychlém sledu, rytmus jako tikot jejího vlastního srdce, nebo jako skoky myšlenek, co jí vířily v hlavě.

Velký panel u stropu kromě nezbytných názvů stanic a rychlosti vlaku neúnavně promítal sled vlezlých reklam. Holografický kojenec lezl po zemi. Exaltovaná maminka s nadšeným výrazem popisovala výhodu náhrady mateřského mléka. Mira zavřela oči. Ne proto, že by chtěla spát. Ale protože potřebovala na chvilku vypnout. Vlak stále jel. V reklamním bloku už běželo něco jiného – vitamínový doplněk pro zvířata. Rychlá animace psa, který mění barvy srsti podle nálady.

Doporučeno předními veterinárními klinikami. DING-DONG, NEUKON Systems je tu pro vás.

Později téhož dne Mira sedí u počítače, prsty vybubnují jednu rychlou zprávu

META-HEADER: PRIO:HIGH | TTL:48h | FORM:HYBRID | SIG:mira.ghost-node.X7

ADRESÁT: skinny.core/net.shard

NÁZEV / ÚČEL MAILU: Našla jsem to. Stopa vede k vám.

TĚLO ZPRÁVY:
Skinny,
zdravím. Na síti jsem zachytila tohle video. Netuším, o co jde, ale je drastické a pochází z archivu korporace NEUKON Systems. Přehrajte si ho prosím. PS: Mluvila jsem s Lio, ten mail mám od ní.
Mira

PŘÍLOHY / ODKAZY:
[VIDEO ZÁZNAM – „DAHLIA/745B“ – formát: holo 2.5D | délka: 03:14 | zvuk signatura: DAHLIA/745B.iD.019-f]

AUTENTIZACE: [SIG] mira.ghost-node.X7/verified[TRUE] [ENCRYPTION] AES-Qwarp/skinny.lock+
[HASH] ::CACHE:B/TRACE-ARCH-101

Teď je třeba počkat. A doufat. Slunce pomalu zapadá a Mira ví, že šance jsou malé. Přesto…

Zůstává u počítače, prsty neklidně poklepávají po klávesnici. Občas se podívá na hodiny a pak zpět na obrazovku, jako by čekání mohlo něco urychlit.

Aby si krátila čas, otevřela starou verzi pasiánsu, kterou kdysi hrávala v době studií. Klikala karty a přeskupovala je mechanicky, skoro bezmyšlenkovitě, jen aby ruce měly práci a mysl mohla odpočívat.

Po chvíli se přesunula k Donkey Kongovi, staré ikonické hře,

kterou kdysi hrávala na starém konzolovém emulátoru.

Přesto i během hry byla její pozornost stále na obrazovce – každá blikající notifikace ji nutila zadržet dech. Každá minuta čekání byla věčnost.

O nějaký čas později Mira upřeně sleduje příchozí zprávu.

META-HEADER: PRIO:HIGH | TTL:24h | FORM:HYBRID | SIG:skinny.core.net.shard
ADRESÁT: mira.ghost-node.X7
NÁZEV / ÚČEL MAILU: Re: Našla jsem to. Stopa vede k vám.
TĚLO ZPRÁVY:
Miro,
video jsem viděla. Vím, co to znamená. Setkejme se zítra večer v bistru „Echelon-Donhwamun-ro 11-gil“, 21:00. Přijď sama.
Skinny
AUTENTIZACE: [SIG] skinny.core.net.shard/verified[TRUE] [ENCRYPTION] AES-Qwarp/mira.lock+ [HASH] ::CACHE:B/REPLY-00421

HATI+07154.065887.NULL.0

Skinny sedí u dřevěného stolu bistra. Dřevo desky žije vlastní pamětí, zdobí ho vyryté monogramy strávníků, fleky a četné rýhy – tu hlubší, tu mělčí. Produkt interakce: člověk, stůl, příbor, káva. Sem tam se dá zahlédnout i pracně vyškrabaný piktogram, mnohdy i vulgární.

Bistro je přesně takové, aby stačilo nakrmit žaludek – duši a oči už ne. V jednom boxu právě obědvá skupina dělníků, kuchař vztekle lomozí v kuchyni nádobím a číšník se snaží neusnout, ale jako místo pro vzpomínky je to ideální.

Je lehce skloněná, ale ne zcela – jako kdyby si ještě nesla zbytky někdejší hrdosti. Na sobě má tmavé kalhoty, které jí obepínají stehna, a pod nimi zlehka prosvítá DNA sekvence tetování se šipkami mířícími směrem dolů – složitý vzorec genetického kódu, který dřív byla její pýcha, dnes už jen připomínka minulosti. Její pleť je bledá, obličej nese stopy únavy, ale oči mají pořád tu tvrdost – bolestnou, ale ne zlomenou.

Dlouhé vlasy barvy havraní černě, svázané do neupraveného drdolu, pár pramenů jí padá na čelo. Je stále krásná, ale ta krása už má v sobě stín – jako růže, která ví, že přichází čas shodit okvětní lístky. Ruce, když se hýbou, jsou pevné, ale zřetelně poznamenané únavou. Ne z práce, ze života. Posez mírně strnulý, napjatý, plný nejistoty a očekávání.

Vchází Mira. Vchází lehce, s velkou dávkou profesionální opatrnosti a zároveň zvědavosti. Skinny vidí ženu střední postavy, na sobě pohodlný kabát a šálu, tvář jí rámují vlnité hnědé vlasy. Oči bystré, s nádechem soucitu a ostražitosti zároveň. Přináší s sebou notýsek a malý diktafon – relikt dávno zapomenuté minulosti, který se sem ale hodí. Zatím ho schovává. S ladnou grácií přechází k boxu.

Skinny ji dál pozoruje, ostražitě. Možná jí i trochu závidí, mládí, pevný a pružný, až kočičí krok, který kdysi zdobil i ji.

Mira usedá naproti, nechává na stole kabelku, pomalu si sundává kabát.

Mira: „Přišla jste.“ Její hlas je klidný, ale s jemným nádechem očekávání.

Skinny zvedne hlavu, oči obou se setkají. Po chvíli přikývne. „Já... nechtěla jsem... ale zaslouží si to oba. Je to příběh, který by se svět měl dozvědět.“

Její hlas je tichý, ale pevný, jako by v sobě měla uvězněnou dávnou bolest a odpovědnost. Slova chtějí ven. Mozek se podvědomě chce s někým o to podělit.

Mira se usměje – lehce, skoro nepatrně, pak kývne a mávne rukou k číšníkovi.

„Dáme si něco? Kávu? Vodku? Nebo pivo?“ Je to jako test, pokus najít společnou řeč.

„Mimochodem, nebude vám vadit, když si pořídím audio?“ zeptá se Mira.

Skinny chvíli váhá, oči jí sklouznou ke dveřím, záchvěv pokušení odejít, nakonec se ale její pohled stočí zpět k Miře. Nadechne se a trochu uvolní.

„Ne... stejně to musí už konečně ven. Dám si kávu – černou. A pak... no, uvidíme. Třeba to ani nebudete chtít slyšet.“

Mira vytáhne diktafon, Skinny se na něj pobaveně podívá – asi jako kdyby na stole najednou pobíhal živoucí trilobit – na malou chvilku je smutek pryč; pak se ale pomalu vkrade zpět, jako nezvaný host. Vydechne s určitou rozhodností, hledá uvnitř sebe správná slova, nebo snad jen sílu začít.

Přichází číšník a Mira zopakuje objednávku, čímž rozptýlí chvíli ticha, která se mezi nimi natahuje. Dál už ale nemluví, pozoruje ji, čeká. Jako novinářka ví, že protějšek musí začít sám.

Když už je ticho rušené jen zvuky nádobí z kuchyně příliš

dlouhé, Skinny přeci jen otevře ústa. Po krátkém zaváhání se nadechne, vzdychne – jako kdyby stále bojovala s touhou se sebrat a zmizet odsud, oči mírně zastřené.

„...Já jsem nikdy nebyla Stvořitel. Ten s velkým S, říkej třeba Bůh. Přesto jsem trpěla bludem, že bych jím mohla být. Do prdele, když jsem skládala v šesti letech sekvence DNA jako jiné děti puzzle, cítila jsem, že jsem něco výjimečného.“

„Výjimečnost tě dovede k pýše. A pak následuje pád.“

„Já padla a trestem je mi mé vlastní vědomí. Stalo se mým vězením a mučírnou.“

Skinny se smutně usměje a lehkým gestem ťukne prstem na hlavu. „A Noema, ach... „ Vzpomínky kloužou jako voda peřejích.“

Mira nehnutě sedí a poslouchá. Skinny pokračuje:

„Už je to dávno. Narodila jsem se ve Stockholmu jako Serena Kael. Matka Japonka, vyhlášená neurologička. Otec švýcarského původu, biolog. Oba pracovali na neuroemulaci a mapování paměťových drah v NeoCortex Research Unit. Asi jsem nebyla dítě vzniklé z vášnivé lásky, spíš produkt vzájemné domluvy. Výsledek rovnice, něco, co nutně muselo vzejít. Oba rodiče byli plně oddaní práci. Většinu času mě hlídaly různé holky na hlídání – pak už jen klony. S minimálními emocemi. Výkonné, přesné, bezpečné. Ale... ale prázdné. „

„Možná už tehdy jsem podvědomě cítila, že práce na simulaci hormonální kontradikce vůči myšlenkovým schématům je to, co mě doslova pohltí. Byla jsem mimořádně chytrá. Ve dvanácti mě rodiče přihlásili do výběrového programu pro mladé mozky v CERN – výzkum paměťové symetrie. Celou dobu sama. Malá holka ve světě dospělých. Ve čtrnácti na MIT.

O rok později mi zemřeli oba rodiče – vraceli se z večírku,

selhání autonomního řídícího systému. Netruchlila jsem. Vlastně jsem je ani neznala. Puberta.

Byla jsem vnitřně vyprahlá jak poušť. Přesto... tělo se vzpouzelo. Toužilo být zahrádkou, kterou někdo pleje a sází do její vlhké hlíny. To až o pár let později Lio... Lio, to byla...“

Mira jen mírně zvedne oči v lehce pobaveném a zmateném výrazu. Skinny zlehka polkne, hlas se zastaví. Vzpomínka, dávno potlačená, nechtěná pro svou palčivost vypluje na povrch.

Kapky deště bubnují na střechy z červených pálených tašek. Deštivý červnový večer. Skinny sedí u stolu, jen v lehké noční košili. Holografický displej pulsuje do tmy a matně osvětluje tichý byt. Klap. Dveře od koupelny. A v nich Lio. Na sobě jen holou kůži. Krásná. Tělo ještě vlhké, vklouzne na pohovku se samozřejmostí někoho, kdo ví, že je milován. Skinny se na ni dívá. V tom pohledu je otázka. A touha.

Lio jen přivře oči a jemně se usměje. Netřeba slov, aby bylo vše řečeno. Skinny chápe, co má udělat. Vstane. Přijde k ní. Klekne. Vezme do dlaní její štíhlou nohu. Lio tiše vzdechne, opře se dozadu, ruce zaklesne za hlavu. Skinny jazykem sklouzává mezi prsty – pečlivě, pomalu, zkoumá každý záhyb, jako by chtěla vytvořit vlastní mapu. Přes nárty. Přes kotníky. Výš. Na stehnech se zastaví. Jazyk maluje křivky. Lio rozevírá nohy. Skinnyina hlava mizí v jejím klíně. Lio sykne a sevře ji za vlasy. „Ne... ven už tě nepustím.“

Ano, Lio byla jako dirigent. Hrála na moje tělo jako na nástroj. Někdy jen tak džemovala, jindy divoce, s vášní. Občas melancholicky. A hrála na mě dobře. Dostala se mi pod kůži. A nakonec – nakonec i na ni.

Lehce cukne hlavou, aby přerušila tok myšlenek. „Ale to sem nepatří, vyhrkne“ Pak pokračuje.

„Už tehdy jsem splouvala temné vody darknetu. Dokázala

jsem si i slušně přivydělat. Ne že bych to potřebovala – jak mi oznámil správce mého portfolia, jako jediná dědička majetku jsem byla v podstatě velmi slušně zajištěná. Ne bohatá. Ne podle standardů horních tří procent. Ale s penězi jsem si hlavu lámat nemusela.“ „Darkweb byl pro mě spíš inspirací – možností objevit mezi tou špínou kus vyleštěného stříbra. Náznak technologie, kterou jsem chtěla vyvinout.“

„Ve dvaceti mě z MIT vykopli,“ dodá hořce

Mira nevěřícně zamrkala. „Proč?“

Skinny s lehkým úsměvem: „Pokrytci. Zbabělci. Jakmile se člověk pokusil v praktické rovině dokázat to, o čem přednášeli, rázem to byl etický problém. Už tehdy jsem se zabývala myšlenkou zlomit omezení klonů, ne ilegální cestou hacku, ale stvořit něco víc, něco co už nešlo direktivně omezovat a zakazovat. Nové vědomí, ne simulaci. A pak jsem skončila před komisí. Zneužívání prostředků, nedovolená manipulace s genetickým materiálem. Blá, blá, blá.

Ale bylo mi to fuk. Peněz jsem měla dost.“ Jen Mikera mi bylo trochu líto.“

„Miker byl váš přítel?“, ptá se Mira.

Skinny zlehka kývne, „Ano, ale asi chtěl být víc než to, nejspíš mě miloval, ale já, já nemohla. Ne po Lio…Spala jsem s ním, mladé tělo mělo své potřeby, ale brala jsem ho jako nástroj. Byl jeden z mála, kterým jsem dovolila fyzický kontakt, doktorand a asistent na MIT, celkem fajn kluk, introvert. Kryl mě, pomáhal mi – jeho to fascinovalo stejně jako mě…“

„No, provalilo se to a letěl taky….“

„Žila jsem pak jak nomád. Bez domova. Kyoto. Bern. New York. Až tady v Soulu se mým domovem stala laboratoř.“

„Prodávala jsem na darkwebu vyspělé softwarové emulace, biologické šablony. Programovala jsem klony dle přání zákazníků.“ Skinnyin krátký smích zní spíš jako pokašlání.

„Ne pro všechny. Pro každého, kdo měl dost kreditů. Každý měl své přání – já měla laboratoř.“ „

Vyráběla jsem panenky do nevěstinců. Zabijáky bez duše. Dárky pro znuděné manželky vyšší vrstvy. Povolné hračky pro perverzní úchyly. Divila byste se, co si lidé přejí. A divila byste se, kolik mých klonů běhalo a možná ještě běhá po světe.“

„Limit 3 roky, pchá.... Dokázala jsem je nechat stárnout, přirozeně, srát na behaviorismus, jen v chaosu je síla nového začátku.“

Mira nevěřícně, „to jste je nechala nekontrolované, zcela volné?“

Skinny usrkne kávy. „Nejsem blázen, základní pojistky fungovaly, ale daly se vypnout. Dokonce jsem zjistila, že jeden můj klient donutil klon spáchat sebevraždu a jiný...“ omluvně pokrčí rameny, „ten to zvládl dokonce sám.“

„Jediná reklamace mé kariéry,“ dodá a to poslední slovo vysloví se sotva znatelným odporem.

Mira jen zavrtí hlavou: „To necítíte vinu, není vám jich.... líto?“

Skinny se ušklíbne: „Teď už ano. Tehdy ?“

„Ne. Brala jsem je jako kus masa s kódem.“

„Je vám snad líto programu, který má být smazán, nebo zvířete z něhož si připravujete večeři?“

„Ano, chtěla jsem víc, doufala jsem a proto jsem vytvořila svou tajnou identitu – Skinny.“

„Ženu bez minulosti, beze jména. Pro svobodu a výzkum v ilegalitě. Sledovala jsem stále stejný cíl – překročit stín. Vytvořit bytost podobnou živé. Dokázat přelstít i smrt.“

„Vytvořit kopii již zemřelých?“

Skinny v náznaku nesouhlasu zavrtí hlavou. „Ne tak, jak myslíte. Ne fyzicky. A ne emulací. Nechat vše otevřené. Znáte, Miro, Heisenbergův princip neurčitosti?“

Mira jen bezradně zakroutí očima: ‚Jen matně tuším.“

Skinny se v duchu rozesměje, *nemáš ani páru, o čem mluvim, že jo?*

„Tak tahle teorie ve velmi hrubé kostce říká, že čím více znáte jednu veličinu, tím méně jste schopna popsat druhou. ale jejich součin se v podstatě nezmění. „

„Takže tohle – ale v lidské podobě. Integrita osobnosti zůstává, ale jednotlivé složky jsou nepredikovatelné. Ne korporační tupý klon ze supermarketu.“

„Jak jistě víte, základní prázdná DNA šablona klonu je neměnná. Bezpečnostní pojistky, tříletý životní cyklus. Prázdnota, poslušnost, žádná vůle.“

Mira reaguje: „Ale vždyť už i Syndikát tehdy dokázal prolomit pojistky.“

Skinny se uchechtne, „ale jistě, dokázali obejít kód, hacknout ho, ale já nechtěla tvořit dle šablony. Co kus to originál, neomezený počet kombinací, stejně jako u lidí, skutečné emoce. Reprodukce.“

Mira vytřeští oči. „Skutečně reprodukce? Došlo vám jak by to mohlo být nebezpečné?“

Skinny se směje. „Ale Miro, vždyť evoluce je přirozený proces a jestli je spouštěčem člověk, nebo přírodní proces je přeci úplně jedno. Prostě jít dál, nový evoluční stupeň. Tehdy jsem si ho pracovně pojmenovala HOMO NOVUS.“

„A navíc, není možné zkopírovat vědomí a nacpat ho někomu do biologického mozku. Nejde vytvořit myšlenkovou kopii sebe sama. Ale lze vytvořit schéma, v němž všechna rozhodnutí nejsou výsledkem pravděpodobnostní rovnice. Jsou otevřená jako dveře do dalších životů.“

„Nekonečno alternativ. Chaos. Vše, co jste kdy učinila – opět v bodě nula. Známka svobodné mysli. Opravdového lidství.“

Chvíle zaváhání. Skinny znovu polkne, teď už těžce. „První pokusy skončily katastrofou. Nechci o tom mluvit. Prostě to nešlo.“

Chladný, kovový sterilní odér laboratoře. Bioreaktor jemně vrčí. Výživové hadice stále připojené k tělu. Uvnitř testovací subjekt – žena, věk přibližně dvacet, tělo štíhlé, kódované tetování skrývající diagnostiku jádra běží po vnitřní straně paže jako digitální krev. Má zavřené oči. Skinny sedí u konzole, prsty sevřené kolem šálku kávy, která už dávno vystydla. Její tetování na zádech, ukryté pod laboratorním pláštěm, pulsuje pochybami, stejně jako ona sama. Lehce se potí, do tohoto pokusu vkládá veškeré svoje naděje. Malá chvilka zaváhání, rychlý příkaz,

```
ENTER [CORE ACTIVATED: SEQUENCE INITIALIZED].
```

Systém nereaguje.
Další hlášení na obrazovce.

```
[CORE::EMPATHY::LOOP] :: FEEDBACK::OVERLOAD [ANCHOR::FAILED]
[AUTONOMOUS::MODE::ACTIVE]
```

V bioreaktoru se něco pohne. napřed je zlehka, pak najednou…

Hlasité údery o sklo – dlaně, nohy, hlava. To vše se v nekoordinovaném pohybu svíjí a kroutí, naráží do stěn komory. Pak řev, zprvu syčivý, přechází v prudké výkřiky, staccato zoufalství a bolesti. Přejde v hlasitý nelidský, rána za ranou dopadá na tvrzené stěny komory, tu a tam na vnitřní straně poloprůhledných stěn ulpí krev. Najednou ticho.

Skinny sedí na místě zmražená. Tohle nečekala. Pomalu a neochotně se zvedá a se zjevným zaváháním otevírá biokomoru. Klon tam je, Nehýbe se; tělo poryté krví, rozdrásané tváře, ze kterých visí cáry kůže. Skinny prudce couvne, v gestu děsu zavírá oči, ale pozdě, předtím už neutečeš holka, tohle tě bude pronásledovat dál. „Panebože, co jsem to udělala?“ ta otázka tepala v hlavě v rytmu jejího vyděšeného srdce. Tetování se stáhlo,

jen nepatrně pulzovalo, jako by i ono cítilo vinu.

Najednou klon otevřel oči, souvislý hluboký výkřik, pak jen ticho. Třas celého těla, křečovité záškuby od špiček prstů na nohou po prsty rukou. Rychlá pulzace víček. Z úst klonu se valí pěna. Tempo se zrychluje, z nosu a očí stékají tenké pramínky krve. Pak se klon najednou celý nadzvedl v posledním vzepětí, tělo propjal do luku v instinktu biologické smrti. Ozval se poslední výkřik – ne výkřik, spíš zadrhlý výron kódu – agónie existence zapsané ve strojovém jazyce. Ticho. Jen kapání krve na podlahu komory. Displej komory rudě pulsuje.

[CORE FAILURE: SYNAPTIC RETENTION OVERRIDE. DESTROYED]
[Vital FUNCTIONS: TERMINATED]

Skinny si sedá zhrouceně na zem, mlčí. Na chvíli zavře oči.

Už zase. Proč pořád nechápeš, že chceš nemožné? Proč to nevzdáš?
Protože o to bojuju celý život.
To je tvoje posedlost – dokázat to, co nikdo jiný nedokázal.
To je tvůj narcismus. Hraješ si na boha.
Ty nejsi bůh. Skonči to. Skonči to nadobro.
Skončím, tohle se už nikdy nesmí opakovat. Tohle ne.

„Mám ten obraz neúspěchu tady, vevnitř, vypálený jak cejch.“ Poklepe si prstem na hlavu.

„Zařekla jsem se – už nikdy. Už to nezkusíš. Snížila jsem laťku. Couvla jsem. Dál jsem prodávala loutky. Moje produkty byly takřka k nerozeznání od lidí, dokázali stárnout, prolomit kódy, ale pořád to byla simulace. Složitá, daleko za hranou toho co uměl Syndikát, ale stále jen simulace... HOMO NOVUS skončil na dně šuplíku.“

„To až Nathan, ten mě přemluvil. Měl své důvody, jak tehdy říkal.“

Pak takřka šeptem. „Ne, neměla jsem to dovolit.“

HATI-00035.058698.NULL.0

Dae-Jung Park: „Zasedací místnost ve vrchním patře věže Yonghwa Ascension Spire působila dojmem chirurgické sterility – přísné, ledové světlo se linulo po stěnách ve vertikálních pruzích, které ostrými liniemi připomínaly světelné čepele. Vzduch byl vonný, recyklovaný skrze biologické filtry s aromatem tichých orchidejí.

Masivní oválný stůl z tmavého, na míru leštěného kovu a uhlíkových vláken dominoval středu místnosti. Kolem něj se takřka vznášela nanotextilní křesla – samovyvažující, beztlaková, pohlcující každý pohyb jako hladina kapaliny. V tichosti rotovaly podél stěn holografické projekce humanoidních klonů s měnící se pigmentací kůže – nejnovější projekt – světelný tok plynule přecházel od modré do růžově měděné, jako tepající organická aurora. Za průhlednou stěnou z nanoskla se rozprostíral pohled na luxusní čtvrť Nového Soulu – futuristické věže s vertikálními zahradami, stříbrné monoraily protínající vzduch jako jehly, a dál, jako mořská hladina, měkká modř holografických billboardů.

Mei-Ling Chen, žena s ostře řezanými rysy, přísnými lícními oblouky a nenápadně implantovaným síťovým skenem v pravé zorničce, spustila holografický panel. V očích se jí mihla známka únavy, ale hlas měla pevný a neústupný. Její oblek, adaptivní na změny okolního světla, lehce změnil barvu podle spektra projekce.

„Za poslední čtvrtletí jsme zaznamenali výrazný nárůst tržeb o 37 % díky prodeji NEUROLUXU,“ pronesla nekompromisně a přepnula datový výstup. Písmena rolují:

[NEUROLUX ACCESS INTERFACE]

PRODUCT::CLASS: ΔEXPERIENTIAL_STREAM > EMULATED_NIRVANA
CERTIFIED::BY: UNTAGGABLE_SUPPLY_ROUTE /
CLEAN_CHAIN_VERIFIED PRODUCT::ID: V1TAL.EX.Σ09
COMMERCIAL::ALIAS: "NEUROLUX" DEV::CODENAME: EGO-DROWN
FORMAT: .NSYNAPSE_PACKAGE (ENCRYPTED, SINGLE_USE)

[POPIS]

Neurodroga nové generace pro plně kontrolovaný emocionální ponor. Vyvíjená původně jako terapeutická technologie pro zpracování traumatu u válečných veteránů (Projekt SIRENE).

[FUNKCE]

- Imerzivní přístup k archivním vzpomínkám & projekce alternativních realit
- Stimulace neuronových proudů ekvivalentní orgasmickému vrcholu (~91%)
- Možnost konfigurace: euforie, smíření, dominance, devotní vzorec
- Fáze post-zážitku: klidný rozpad ega, kontrolovaný návrat

*Bezpečnostní protokoly umožňují max. 2 běhy denně. Překročení = možné poškození jádra.

[REQUIRES]

- NSX-implant v.3.4+
- DNA-match handshake
- EM-filter zone min. Tier-4

„Produkt si získal masovou oblibu mezi elitou Nového Soulu, zejména ve V-zóně, “ pokračuje Mei-Ling chladně, oči sledující hologram bez mrknutí. „I tato droga však balancuje na hraně. Prodáváme ji pod záminkou léčby posttraumatických poruch. Je jen otázkou času, než dojde k její regulaci.“ Její tón zněl jako výrok bez naděje, ale zároveň bez lítosti, suché konstatování.

Naopak tržby z prodeje otrockých klonů klesly o 22 %, což odráží nejen rostoucí regulace, ale i mediální tlak a opakující se problémy s omezenou životností produktu. Na další holografické vrstvě se vykreslila schémata.

Legální klony (korporátní trh)

- Simulovaná emoční hloubka: Emoce jsou předdefinované, rigidní – umožňují pouze kontrolované reakce bez možnosti prožitku.
- Bezpečnostní protokoly: Vypnutí při odchylce, zákaz fyzického násilí a přísně omezená sexualita.
- Omezená autonomie: Omezený rámec chování, nulová iniciativa nebo schopnost odporu.
- Monitoring: Trvalé sledování, přímý zásah kdykoliv.
- Životnost: Tvrdý limit 3 roky od spuštění.

Takashi Mori se mírně předklonil, tvář mu ztvrdla do nepřístupného výrazu, stiskl palec a ukazovák k sobě – aktivoval osobní záznam.

„To nás přivádí k hlavnímu bodu dnešní porady. Jak známo, regulační rámec je neprůstřelný, většina světových vlád dál blokuje jakékoliv uvolnění i přes naši hegemonii v ekonomice.

Klony jsou navíc limitované svou životností. Musíme přijít s produktem, který není klonem, ale jehož autonomii a vývoj budeme schopni legalizovat jako plnohodnotnou entitu.“

ORTHEONAI (z reproduktorů, tón bez emocí, strojově přesný,

přesto v pozadí zaznívající neurčitý „šum“ – jako by se kód snažil předat skrytý vzkaz): Analýza potenciálu projektu Fenrir indikuje možnost zvýšení tržeb až o 65 % během následujících dvou let, bude-li úspěšně implementována pokročilá emoční simulace nebo autonomní emoční vývoj.

Takashi Mori: „Projekt Fenrir. Vývoj pokročilých emočních klonů stále stagnuje. Proč?“ My víme, že vyspělé emoční klony existují. Jeho hlas zněl téměř jako výčitka a rozkaz v jednom, ale oči byly tvrdé jako led.

Mei-Ling Chen: „Simulace lidských emocí přesahuje naše stávající kapacity. I nejpokročilejší heuristické modely selhávají. Nejde o chemii, jde o paměťovou empirii, tělesný prožitek a nelineární formování vědomí. Nemáme nástroje – ani mapu.“

Mae-Hyong: Přesto ty klony existují, zkoumali jste je, proč nemáme výsledky?

Mei-Ling se na chvíli odmlčela, pohled se jí zatoulal k oknu, jako by přemítala o tom, co to vše znamená pro lidskost. V tichosti však přitom schovávala jistou skepsi vůči záměrům vedení. Náš vlastní výzkum je ve slepé uličce. V hlavě přehrávala scénu z posledního testu

Scéna: Pozorovací místnost za polopropustným zrcadlem. Zatemněná místnost. Tenká linka světla kopíruje dolní okraj skla. Na druhé straně – izolovaný testovací modul. V jeho středu: emoční klon, mužská verze, označení E-β.3 – vzhledově bezchybný. Reaguje na dotek, má erekci. Reaguje správně. Jen ne lidsky.

Mei-Ling sedí naproti sklu. Nepohnutá. Obrazovky kolem ní streamují záznam ze senzorů – teplota, vodivost kůže, mikromimika obličeje. Dnes už podruhé. Žena ve zkušebním prostoru, vybraný testovací subjekt, se k němu naklání. Mluví tiše, téměř šeptá. Klon jí hladí hřbet ruky. Přesně podle sekvence. Skloní hlavu. Opět žádná odchylka.

Program INTIMATE_CA.06 aktivní. Probíhá přechod do fáze kontaktu.

Žena se usměje a dotkne se jeho tváře. Klon odpoví. Oční kontakt, kontrolované uvolnění mimiky, náznak úsměvu. Působivé. Dokonalé. Chladné.

Algoritmus EM_PATH.2 – adaptace negativní. Podprahové signály nevyvolávají odezvu.

Žena ho políbí. Klon zvedne ruku, přejede jí po šíji, přiloží čelo k jejímu. Krásné gesto. Imitace empatie. Ale... Mei-Ling přimhouří oči. Na skle blikne diagnostika: Odchylka: 0.43 sekundy v zpožděném kontaktu. Mikrosvalová aktivita – bez vazby na předchozí stimul. Sekvence nepřirozená.

Mei-Ling sevře prsty v pěst. Podvědomé gesto. Na skle se objeví overlay: IMPRINT: ABSENT. Testovací subjekt náhle ustoupí. V obličeji se zračí mírná nejistota. Nepokračuje, jen stojí.

Nahý, krásný, prázdný. Oči dokořán, ale nic za nimi.

Pokus o navázání hlubší emoční vazby... negativní. Věty bez spontánního výběru. Doteky vykazují vzorce syntetické symetrie.

Klon natáhne ruku. Žena ji chytí. Chvíli drží. Zavře oči. Otevře je. Pustí ho. Ucouvne.

Stimulace vyhodnocena jako formální. Přítomnost něhy: nulová.

Klon přesto pokračuje podle algoritmu. Přitiskne se k ní, hladí ji – bez dravosti, ale i bez citu. Hledá její rty. Ona mu uhýbá. Tělo už dávno signalizuje distanci, ale on to nevidí. Navzdory signálům. Navzdory výrazu. Navzdory všemu.

Sekvence PLEASURE_BM.1 aktivní. Progrese narušena. Emoční odezva: minimální

Žena zatlačí dlaň na jeho hrudník. Chce ho zastavit. On ztuhne, neví, jak přeložit toto gesto. A tak se usměje. Špatně. V tu nejhorší možnou chvíli.

Subjekt vykazuje známky stresové disociace. Klon neschopen rozpoznat mimoverbální odmítnutí.

Mei-Ling se zvolna opře v křesle. Nedívá se už na data, jen na obraz.

Klon ustupuje. Mechanicky, kůže lesklá potem. Sedá si ke zdi. Oči stále otevřené. Nic za nimi. Sekvence se zhroutila. Vědomí se automaticky přepnulo do pohotovostního režimu, klon čeká na další instrukce, ty ale nepřicházejí.

Uvnitř pozorovací místnosti. Mei-Ling mlčí. Dlaně na stole. Záda rovná. Pak stiskne interkom. „Ukončit. Test selhal. Výsledky neadekvátní pro imprintaci. Archivujte a smažte.“ Ještě chvíli zůstane stát, oči upřené do prázdna za oknem. Krátká pauza. Únava bez vzteku. Jen neochota ztrácet další čas.

Na obrazovce klon, strnule sedí, nehýbe se. Jako zaseklý automat. S hlavou skloněnou. Nikdo mu neřekl, co dělat, když ho přestanou chtít.

Mei-Ling se nadechne a pokračuje. „Ty klony, které se tu objevují, jsou jiné. Nedokážeme je kódově kvantifikovat ani extrahovat program. Technologie je doslova geniální. Používá zpětnovazebné zrcadlící smyčky, program implantátu se sekvenčně odráží v mozku. Chaoticky. Dochází k náhodným iteracím, ale když ho zkusíte uploadnout... “ pokrčí takřka neznatelně rameny.

ORTHEONAI?

Ano Mei-Ling?

“Přehraj prosím záznam FENRIR / ECHO / E-β.7 | 044. „

Přehrávám záznam č. 044 s omezeným přístupem.

`[PROJEKT: FENRIR / ECHO / E-β.7 | STATUS: AKTIVNÍ TESTOVÁNÍ]`

Subjekt E-β.7*: muž středního věku, asijské rysy. Anomálie.*

Klony běžně nevykazují střední věk. Subjekt připoután k ocelovému rámu, hlava fixována neurolinkovou helmou.

Mei-Ling stojí nehnutě u řídicího pultu, operátor sleduje holografický displej.

`[LOG::RESTRICTED][PROJECT::ECHO/EC-7][SESSION::044]`

[ACCESS::LEVEL-9]
[SYSTEM::INIT] EmoCore Transfer Utility v3.11 - handshake complete.

Operátor: „Potvrďte příkaz ke stažení.“

Mei-Ling (bez emocí): „Stáhnout. Subjek E-β.7*, fáze.jedna“*

Klon označený E-β.7*, nechápavě bloudí pohledem po místnosti: „Počkejte… prosím… já… já nevím, co se děje!“*

[PHYSICAL::RESTRAINTS] STATUS: tension // subject trying to release
[SYSTEM::TRANSFER] PROGRESS: 0% → 12% → 27%
[ANALYTICS::EMO_SHIELD] SIG: anomalous feedback // resistance detected
[ALERT::LEVEL-2] "EMOCORE_LOCK: ACTIVE"

Operátor: „Doporučuji ukončit upload. Kód se trhá vlivem nestability zpětnovazebních smyček. Ztrácíme ho.“

Mei-Ling (ostře): „Pokračujte.“

[PHYSICAL::RESTRAINTS] jerk_count=3
[ANALYTICS::EMO_CORE] ACCESS_VIOLATION // ABNORMAL_LOOP_DETECTED
[ALERT::LEVEL-3] "EMOCORE_LOCK: DESTROYED"
[SYSTEM::TRANSFER] ACCESS DENIED

Operátor: „Upload nedokončen. Program převedl klon do továrního nastavení.“ Tiše, skoro pro sebe: „Říkal jsem vám to…“

Mei-Ling: „To není vaše starost. Archivujte data. Chci kompletní analýzu.“

[SESSION::044] END

„Děkuji ORTHEONAI. Jak vidíte, nejde o standardní Syndikátní úpravy, ty louskáme jak vlašský ořech, tady je ve hře něco víc. Ten tvůrce je geniální, fraktáluje kód, má skryté pojistky, které při jakémkoliv pokusu o extrakci destruují samotné jádro implantátu a mažou mozkové synapse… “

Mae-Hyong : „Kolik pokusů?“

Mei-Ling Chen: „Kolem dvaceti, víc těchto klonů se nám nepodařilo sehnat. Majitelé se jich zbavovali neradi," dodá tiše s mírným úsměvem na tváři, z kterého ale mrazí.

Takashi Mori: „Všechny klony se vrátily do továrního nastavení?"

Mei-Ling Chen (s úšklebkem): „Ne, některé vzápětí zemřely."

Takashi Mori: „To je nepříjemné, ale pokud se věci nezmění, konkurence nás časem předežene," řekl s tíhou v hlase, zatímco ostatní v místnosti si vyměnili letmé, nervózní pohledy.

ORTHEONAI interaguje: Doporučuji rozšířit parametry vyhledávání. Nelegální experimenty, darknet, černý trh – tam musí být zdroj. Sólový hráč, někdo mimo rámec.

Mae-Hyong : „Navrhuji okamžité spuštění vnitřního protokolu Projektu Fenrir. Neoficiální výzkum, externí zdroje, anonymní sběr dat. Nesmíme si dovolit chybu," dodala s nezměrnou vážností, která ztlumila veškeré pochybnosti.

Mei-Ling Chen: „Naše kontakty uvnitř Syndikátu naznačují, že ani Syndikát zatím nemá jedinou stopu. Dlužno dodat, že Syndikát si této technologie příliš necení, jak mi bylo naznačeno, není to pro ně perspektivní.

Potřebujeme externího operátora. Někdo, kdo dokáže proniknout do podsvětí, infiltrovat dovnitř struktur a přinést data."

Takashi Mori: „Projekt Fenrir nesmí selhat. Náš náskok je na hraně. Zintenzivněte kontakty se Syndikátem, pokud je tato technologie nezajímá, nejsme soupeři, mohou nám být prospěšní, penězi nešetřme!"

ORTHEONAI: Doporučuji tým nebo lépe jedince s vysokou mírou autonomie, bez přímé vazby na mateřskou strukturu. Průběžné vyhodnocování v reálném čase aktivováno.

Mei-Ling Chen: „Začněme. Naše nová hranice je mimo zákon. Alokujte všechny potřebné zdroje, nesmíme selhat. Čas je proti nám.“

Takashi Mori: „Vše klasifikovat jako přísně tajné, pouze úzkému vnitřnímu okruhu, zajistěte maximální diskrétnost. A, Mei-Ling, je to na vás, nezklamte nás.“

HATI-00051.058682.NULL.0

DARKNET CLONE MARKET v4.8 <<<
[USER TOKEN OVERRIDE: 9F4C7A2B-D1E8-4B59-8F03-12AC9E7D5B6F]
[SECURE CHANNEL: TOR v3 | AES-256 ENCRYPTION | SESSION HEX: 0xA3F9D4C1B7E2]
Nové zprávy: 1
[CHAT]
Klient_2098: Zdravím Skinny, slyšel jsem, že jsi nejlepší v oboru. Potřebuju tvůj emoční klon, co nejdřív.
Skinny: Tak jsi na správné adrese. Dej přesné parametry: pohlaví, výška, váha, specifika.
Klient_2098: Asiatka. Výška 170 cm. Atletická postava. Chci, aby měla proměnlivou pigmentaci, adaptivní tetování – něco, co se mění s náladou nebo prostředím. Sexuální služby bez omezení a režim Combatant s plnou schopností zabít na povel. Cena pro mě není limit.
Skinny: Pokud peníze nejsou problém, mám pro tebe model Shadow-9. Ilegální čínská série, na špičkové úrovni. Přidám sadu implantátů na míru. Mám přidat i emoční nadstavbu?

Klient_2098: Chci opravdové, autentické emoce – vztek, žárlivost, smutek, všechno bez filtrů nebo omezování. Musím mít plnou kontrolu a možnost destrukce, kdyby to šlo mimo kontrolu.
Skinny: Jak chceš, mám tři verze – biologická, chemická nebo čistě technická destrukce, kontrolní mechanismus dle kódu. Vyber si.
Klient_2098: To nechám na tvym expertním úsudku. Vím, že to uděláš správně.
Skinny: Pěstování zabere tři týdny, bude to drahé, ale kvalita za to stojí. Platba 250 000 neokreditů v kryptu – polovina předem.
Klient_2098: Říkám ti, peníze nejsou problém. Připrav to a dej mi info o místě předání.
Skinny: Parkovací dům SEOULEX, Lot 17, sektor 7G. Předběžné datum: Úterý za tři týdny v 03:00. Kód: #XZ29F. V ceně je klon, kompletní přístupové kódy a náhradní implantáty.

HATI-00034.058699.NULL.0

Ve sterilním světle korporačního sálu se před Mei-Ling vznášely desítky holografických profilů, jejich datové vrstvy se střídaly ve zběsilém tempu. Bílá podlaha odrážela každý pohyb, každé gesto její ruky jako ve zpožděném zrcadle. Zdi byly z plastoskla s aktivním rozhraním – místnost mohla být kdykoli přepsána do jiného prostředí.

Dnes zůstala prázdná. Čistá. Jako mysl před rozhodnutím. ORTHEONAI, modul řízený kvantovým jádrem, promluvil neutrálním hlasem bez jediné stopy emocí:

Analýza vstupních parametrů byla ukončena. Filtrace agentů zúžila počet na 17 vhodných kandidátů. Kritéria: kompatibilita s protokolem Fenrir, úroveň autonomie nad 9.3, psychologická odolnost v šedé zóně. Vyloučeni: subjekty s latentní disociací nebo dřívějšími poruchami loajality.

Mei-Ling kmitala prstem po skleněném rozhraní. Holografické profily se bortily jeden po druhém – jako měkké kvádry z datového písku, který se sypal před očima. V sítnici jejích oka v děsivém tempu rotovaly obličeje, DNA profily, archivní logy – kompletní kvantová analýza. Implantát zpracovával data rychlostí blesku.

„Přehledný seznam nepotřebuji," řekla nakonec tiše. „Ukaž mi detaily na prvního kandidáta z užšího výběru."

Obraz se zaostřil. Muž ve středních letech. Vysoký, štíhlý, téměř příliš klidný na někoho s takovým profilem. Pronikavé ocelově šedé oči. V jejich výrazu bylo cosi nepatřičně zvídavého, jako by se snažily vidět nejen informace, ale i záměr za otázkou.

Na levé tváři se mu táhla diagonální linie tetování – tři přerušované pruhy, grafitové barvy, které se při dotyku proměňovaly ve stříbrné stopy.

Tetování bylo zároveň subdermální interface: napojené na neurooptiku, obsahovalo šifrovací klíč, čtečku identifikačních vektorů a kontextovou paměť. Vlasy tmavé, ostříhané přesně podle bezpečnostního předpisu – přesto lehce rozcuchané, jako by se právě vrátil z nepojmenované zóny. Vrásky kolem očí nebyly slabinou – byly záznamem: Zkušeností, přežitých misí, ztrát.

„Jméno?“ zeptala se Mei-Ling. Nepohnula se, jen o něco více zaostřila zrak.

Agent Nathan, odpověděla AI. Evropsko-asijský původ, biologický věk čtyřicet dva let. Bývalý vládní operativní důstojník. Po odpojení přešel do režimu freelance. Momentálně aktivní jako agent s plnou autonomií a vysokou spolehlivostí. Úroveň prediktivní loajality: 87 %. Omezený morální konflikt, adaptivní chování ve vysoce stresových prostředích.

Mei-Ling lehce naklonila hlavu: „Má něco, co skrývá, AI?“

Subverzní segment v záznamu: mise Tanegashima, klasifikace – přísně tajné. Přístup odepřen.

Na vteřinu se Mei-Ling na tváři objevil náznak zájmu.

„Dobře. A ostatní?“

ORTHEONAI začala znovu přehrávat rychlou sekvenci tváří, tělesných parametrů, biometrických vektorů. Tok dat zrychloval.

Zúžení na tři kandidáty bude připraveno do minuty. Agent Nathan byl předsunut na prioritu. Důvody: kompatibilita, dostupnost, výkonnostní historie.

Mei-Ling natáhla ruku a jediným gestem vypnula projekci. Zbytek místnosti se rozplýval do neostré šedi. „Tahle hra bude mít scénář, který nerespektuje žádná pravidla. Žádná,“ řekla tiše, ale jasně. „Úspěch je jediná priorita.“

HATI-00025.058708.NULL.0

Místo: parkovací dům, třetí podlaží, 03:17. Tlumené světlo OLED. Beton, špinavá voda v loužích. Klon stojí u zdi. Bosý, nahý, ruce spoutané vepředu tenkým černým vodítkem – jako přehlídkový model a kus masa na výstavce. Oči zavřené, výrazné tetování na bocích a stehnech jemně fosforeskuje, dech lehký, sotva slyšitelný.

Zvuk kroků. Přichází muž v dlouhém černém plášti, hladká tvář, oči zastřené. Sluchátko v uchu. V ruce pouzdro se štítkem `CONFIRMATION PROTOCOL / TYPE L-6`. Krátce se zastaví, přiloží dlaň ke spánku – ve vlasech se rozsvítí modrý implantát. Bezpochyby klon. Tiše něco šeptne do mikrofonu u límce. Poté se obrátí na Skinny. „Můj klient se právě připojil. Vidíte obraz? Dobře. Přistupuji.“

Zastaví se půl metru od klonu. Neříká nic, jen ji chvíli sleduje. Skinny jen tiše procedí mezi zuby: „Obvykle si klient přijde sám a neposílá pohůnky.“

Klon jen mechanicky a věcně odpoví.

„Váš klient preferuje distanci.“

Skinny stojí klidně, boky lehce pootočené. Váhu přenáší z nohy na nohu v kolébavém, sotva viditelném rytmu – jako by se její tělo snažilo vyrovnat s vnitřním tlakem. Má ráda, když kontroluje situaci. Sáhne do kapsy a vytáhne černou kazetu.

„Identifikátor: ECHO-UNIT 5.14. Paměťový disk uvnitř. Aktivační rozhraní v krčním portu. Emoční jádro v pasivním režimu, imprintace podle požadavků. Neautonomní, dokud nezadáte klíč.“

Nákupčí promluví do mikrofonu, pak kývne hlavou: „Ano, slyšeli jsme.“

Poklekne. Dotkne se jejího kotníku. Přejede boky, pokračuje

přes linii ňader, pak zlehka zaboří prsty do krční jamky.

„Klient se ptá – je stabilní?“

Skinny by bývala nejradši tomu klonu urvala hlavu a vyrvala mu ze spánku neurolink, ale sebevědomě odpoví.

„V rámci limitů.“ Podá mu malý datový list.

„Biosignatura a časový rámec, všechno tam je.“

Handler kývne. Obchází klon, zapne okulární implantát. Krátký záblesk – sken tetování.

„Výstup odeslán. Ano. Pěkná práce. Citlivost?“

„Maximální, jak bylo požadováno, jen zatím nereaguje. Klíč je uvnitř disku. Můžete nahrát vlastní hlas, jméno vložte před spuštěním sekvence. Je to tak lepší.“

Krátké ticho. Handler poslouchá, prst stále na sluchátku. Pak přikývne.

„Můj klient říká, že ji bere.“

Skinny kývne hlavou: „Přepis práv proběhne za pět minut. Pak je plně vaše.“

Handler popadne vodítko. Klon otevře oči, jsou zatím prázdné, jen drobná známka zmatenosti. Nebrání se. Vede ji jako krásnou loutku, hračku, bytost bez vůle. Usadí ji na zadní sedadlo autonomního černého SUV, registrační značky zjevně falešné. Skinny přihlíží bez výrazu. Handler zkontroluje datapad. CINK – proces dokončen. Pokývne, přitiskne ruku na implantát.

„Klient je spokojen.“

„Dobrá práce, na váš stínový účet byl připsán zbytek platby.“

Skinny už nic neříká, jen mlčí a v duchu si promítne větu profesora genetiky na MIT:

„I nejvyšší stromy vyrůstají z maličkých semínek. A vy jste ta semínka...“ Hořce pro sebe dodá: *A ze mne se stal dřevorubec...*

HATI-00033.058700.NULL.0

Skleněná stěna zasedací místnosti odrážela noční město. Hluboko pod nimi se v záři holografických billboardů, elektroluminiscenčních pásů a dešti mísila světla taxíků s rudými body semaforů, zatímco uvnitř vládl chladný, stísněný klid. Klimatizace šeptala sotva slyšitelně a právě proto její šum působil ostřeji než bouře za okny.

Nathan vešel beze slova. Černý kabát měl ještě vlhký od deště a z lemů rukávů stékaly kapky na lesklou podlahu. Zastavil se tři kroky od stolu, u kterého seděla Mei-Ling. Neseděla v čele, ale uprostřed delší strany – jako někdo, kdo nepotřebuje symboly moci, protože ji prostě má. Nehýbala se, jen si pohrávala s datapadem a holografickým perem.

Nathan ji zkušeným okem přelétl, pohled na chvíli ulpěl na štíhlé postavě. Prototyp korporátní dokonalosti, pomyslel si. Černé, vyčesané vlasy, oči zúžené do štěrbin připomínaly optické senzory.

V tu chvíli odlepila pohled od datového tabletu s drobným, ale neklamným pohybem. Dlouhé prsty bez jediného šperku odložily pero. Vstala. Dlouhý kožený kabát s rozparkem se při chůzi zavlnil, krok za krokem, jako by se dravec přibližoval ke kořisti. Bezohledná a cílevědomá – tak by zněl stručný verdikt. Nathan ale věděl, že to je jen část pravdy. V porcelánové tváři se nehnul jediný sval.

„Dobrý den, agente. Posaďte se.“ Nebyla to nabídka.

Nathan usedl, kabát se s tichým šustnutím svezl přes opěradlo. Zkoumal ji, ale její tvář zůstávala nehybná – jako socha. V koutku úst se možná mihnul úsměv, možná to byla jen hra světla.

Opřela se o stůl, rozparek odhalil dokonale tvarovanou nohu. „Proč já?“ zeptal se klidně.

„Typově odpovídáte účelu. Shoda 90%.“ Chvilka ticha. „Potřebuji stín. Někoho, kdo se umí pohybovat, aniž by zanechal stopy. Máte přístup k lidem z venku. Dokážete se pohybovat i v Syndikátních vodách – tam, kam my oficiálně nemůžeme.“

Nathan si zlehka klepl na tetování na čele. „Mise?“

Mei-Ling na něj upřela pohled, který jej doslova propaloval. „Tak za prvé agente, vypněte okamžitě nahrávání, vše smažte, tohle zůstane v režimu ústního sdělení.“

Nathan se usměje, pokrčí rameny. Další lehký dotek, záznam vymazán.

„Naše korporace obchoduje s klony. Legálně, v rámci platné legislativy. Přesto nás zajímá vývoj jejich technologie – konkrétně emoční prototypy. Klony, které dokáží simulovat emoce a porušovat protokoly.“

Nathan suše poznamenal: „To je technologie Syndikátu, známá a nelegální.“

„Samozřejmě, že to vím,“ odvětila chladně Mei-Ling. „Ale poslední dobou se objevují klony, které neodpovídají ani Syndikátním výrobkům. Simulují emoce na dosud nepoznané úrovni, dokáží stárnout a dokonce, zdá se nejsou omezeny tříletým cyklem. „ORTHEONAI? Přehraj záznam. Projekt: Fenrir / Echo / SDW-21.“

Holografický panel ožil.

Černá prázdnota. Jen stůl. Na něm pistole – matný kov v chladném světle. Ticho. Digitálně zkreslený hlas:

„Seber ji.“ V přítmí postava, vystoupí do světla. Mladý muž. Asijské rysy. Na sobě pouze plátěné kalhoty, chodidla pleskají po betonové podlaze. Oči těkají, dech se zrychluje. Nechápe. Bojí se.

„Stop,“ zarazí Mei-Ling. „Podívejte se mu do očí, agente. Zděšení. Odpor. Emoce, které by neměl mít. A přesto…“

Nathan neodpoví. Jen sleduje.